

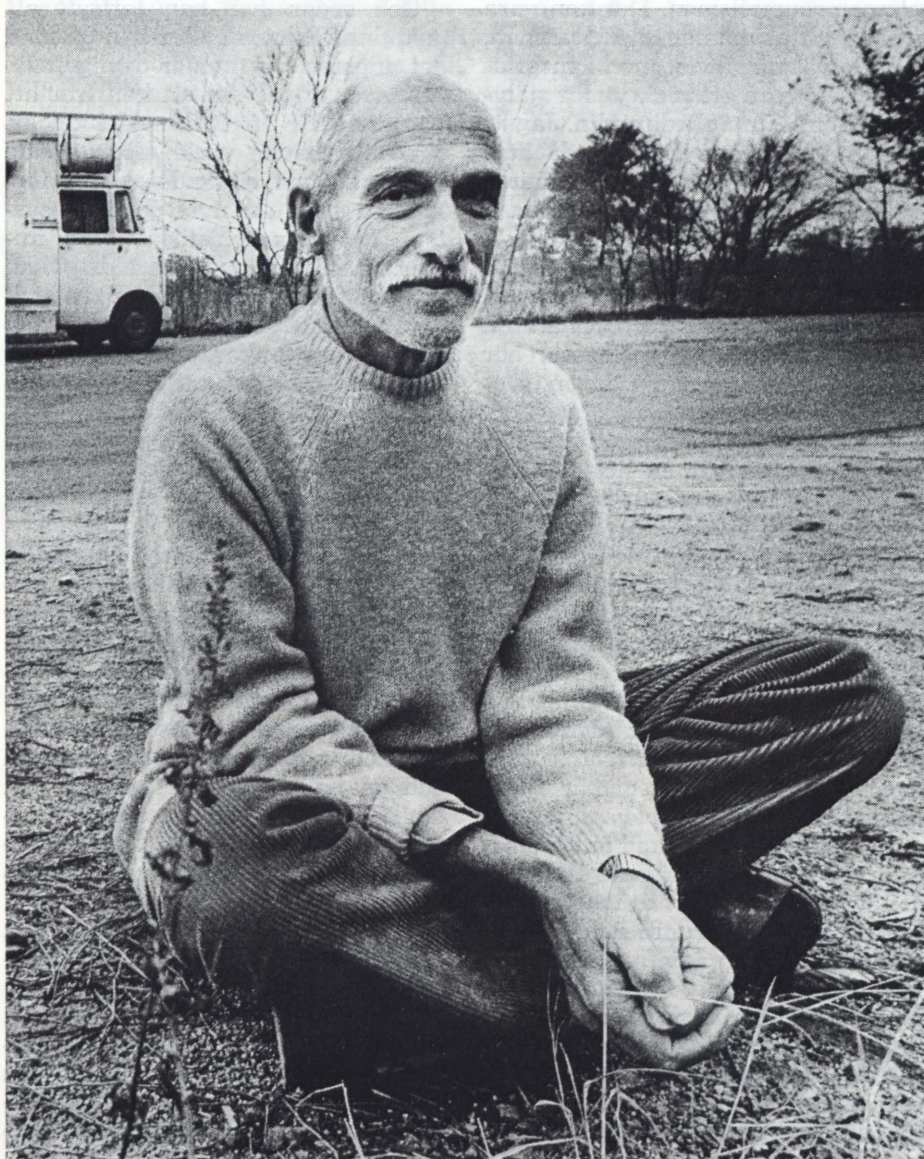
SÖKAREN

NR 2

1973

LOSNUMMERPRIS 3:50 inkl. moms

SAMTAL OM VIPASSANA-MEDITATION

Meditationslärare Bruno Mertens

I november fick vi besök av en lärare i den buddhistiska Vipassana-meditationen. Det var en holländsk konstnär vid namn Bruno Mertens, 58. Han kom till Sverige tillsammans med sin hustru i en vit husvagn, som han dock lindrigt krockade, så till oss anlände han på en trampcykel.

— Satipatthana-Vipassana är den mest krävande meditationsmetod som finns, upplyste Mertens småleende. Men det är den bästa metoden för självkänedom, kärlek till och förståelse av den värld vi lever i. Det sägs att det är den metod som Buddha själv en gång lärde. Den föll i glömska men återupptäcktes och har nu sedan ett hundratal år lärts ut av buddhistiska munkar.

Mertens nämner att han mediterar ett par timmar dagligen. Det måste tyda på ett enormt intresse för denna inre aktivitet.

Vilka är skälen till så intensivt mediterande? Varför gör man inte andra saker i stället för att sitta försjunken i sig själv?

— Jag har upptäckt att Vipassana-meditationen är en utomordentlig, ja, nödvändig metod för att disciplinera sinnet, överlägsen andra metoder.

Disciplinera sinnet?

Vår besökare talar om "the wandering of the mind", dvs. sinnets vandring, tankarna som går hit och dit. Denna "vandring" är som ett drömtillstånd. Den som har ett sådant sinne, är inte *medveten*. Men genom Vipassana-meditationen blir han medveten och får ett discipline-

rat sinne, han blir medveten om sina egna tankeprocesser och därmed om vad han gör och varför.

— Det är viktigt att vi har kontroll över vårt tankeliv, att vi är medvetna i vårt tänkande. Medvetenheten uppnår vi genom att lära oss överblicka tankelivet och eliminera den omedvetna delen av det. Vipassana innebär att man lär sig "se" sitt eget tänkande, upptäcka varför "vandrandet" inträder och hur den ena tanken ger den andra. Man går i meditationen tillbaka till tankekedjans ursprung och upphov, följer sedan de olika leden ända fram till slutet. På det sättet får man en fullständig kännedom om tankeprocessen och riskerar inte att drivas av sina begär, önskningar och drifter.

Mertens gör klart att "hans" metod är något helt annat än t. ex. Maharishi Mahesh Yogis s. k. transcendental meditation.

— Rätt meditation har ingenting att göra med koncentration. Många meditationsmetoder innebär koncentration, t. ex. på ett mantra. Men det är inte bra att koncentrera sin uppmärksamhet på en enda sak, ty då utesluter man ju allting annat, och sinnets utveckling hämmas. Meditation innebär att utveckla uppmärksamheten, och det är en meditativ uppmärksamhet som är alltomfattande och som föder kärlek. Främst gäller det att iaktta och förstå tankarnas vandringar. Uppmärksamheten innebär kännedom om tankeprocessen, vilket leder till medvetenhet. Och när man har uppnått den inre medvetenheten, stannar tankens vandringar.

Men vad är nyttan med denna inre disciplin? Varför kan vi inte fortsätta att gå omkring och fundera litet hit och dit, om det känns angenämt?

— Om vi kontrollerar vårt tankeliv, kan vi förhindra att konflikt-situationer uppkommer inom oss. Vi lär oss handla riktigt utan att influeras av andra människor och utan att drivas av våra begär. Vi uppnår en inre frihet.

Bruno Mertens berättar också om meditationens effekt på kroppen. Den mediterande behöver t. ex. inte så mycket sömn, bl. a. på grund av att meditationen själv är jämförbar med sömnen. Men kroppens trötthet beror mer på sinnets spänningar och konflikter än på kroppsaktiviteten. Vipassana-meditationen skänker en nästan obegränsad mängd energi, när alla kraftkrävande konflikter i sinnet har eliminerats.

Mertens blir heller aldrig förkyld numera, påstår han. Han menar att detta beror på att man genom meditation får bättre kontroll över sig själv och även över ätandet. Den icke mediterande, omedvetne tänker inte mycket på vad han äter och intar därför ofta olämplig föda som kan allvarligt försvaga kroppen.

Är Bruno Mertens möjligen vegetarian, såsom åtskilliga buddhister?

— Jag begränsar mig till hälsosam föda, sådan som jag känner är bra för mig — för andra kan annan mat vara den rätta. I meditationen har jag upptäckt att socker, mjölk och mjölkprodukter orsakar reumatism i mina händer och knän. Och jag har sedan funnit att om jag utesluter denna mat ur kosten, försvinner reumatismen. Det kan vara svårt att utelämna dessa födoämnen, som är välsmakande, men i meditationen har man ett verktyg för självkännedom och tankedisciplin. Jag är nästan vegetarian. Då och då äter jag litet fisk, eftersom jag har märkt att fisken inte är fel mat för mig.

Att meditera, är det roligt det — och hur ofta och länge skall man hålla på med det?

Den som verkligen uppnått en fullgod förmåga att meditera, bör göra det två timmar om dagen, svarar Bruno Mertens.

— Meditation — och särskilt Vipassana — innebär en hel del obehag. Många säger att de tycker om att meditera — då vet jag att de mediterar på fel sätt. Meditation är alltid tråkigt. Det är naturligt att känna olust för det. Men om man övervinser känslan av plågsamhet, då övervinser man också den mekanism som gör att man känner sig olycklig. Vipassana är den mest påkostade meditationsmetod som finns på grund av att det är något tråkigt och psykiskt obehagligt i den — att känna sig uttråkad är ett slags pina. Men Vipassana ger resultat. I tre år har jag undervisat i meditation i ett ungdomscentrum i Amsterdam, där jag ständigt konfronteras med narkotikaproblemet bland ungdomen. Narkotikamissbrukande ungdomar kommer till mig, av fri vilja förstås, och jag ställer stora krav på dem. Men om de följer anvisningarna, är de befriade från narkotika, när de lämnar mig.

Hur har Bruno Mertens själv lärt

Endast dem erkänner jag som fria som inte är slavar, varken under andra eller under sina egna passioner.

F r y a

sig metoden?

Han berättar att han för sex år sedan hörde ett föredrag om meditation av hustrun till Thailands ambassadör i Holland.

— Jag blev intresserad — jag tyckte att om jag inte hade lärt mig Vipassana-metoden, hade jag inte upplevt livet helt. Jag frågade ambassadörens hustru om hon kunde ge mig namnet på någon lärare i denna meditationsmetod. Hon svarade att hon själv kunde åta sig att lära mig den. Och så mottog jag undervisningen på Thailands ambassad i Haag. Jag låstes in i ett rum och fick meditera från morgon till kväll. En gång om dagen, fem minuter, kom min lärare in till mig och gav mig instruktioner.

Och sedan har han fortsatt att meditera. Numer håller han på med det ungefär två timmar dagligen.

Mertens upplyser att han tror att Vipassana är ett hjälpmedel till att skapa en bättre värld. Förr trodde han att krigen, dödandet, kunde förhindras med ett nytt politiskt system, det kommunistiska. Men numer anser han att det aldrig kan bli fred förrän vi förändrar oss själva, blir medvetna och förstår oss själva, våra tankar, våra reaktioner och vår fruktan, utifrån vilka vi handlar och handlar fel.

Men Vipassana är en mycket krävande metod. Kan den bli en folk-rörelse?

Mertens:

— Jag hade i somras ett 40-tal personer hos mig i Holland som meditationselever. Det var svårt för dem, ty jag lät dem meditera så länge som ingen annan meditationskola gör. De var tvungna att meditera sittande och fortsätta med det, även om det gjorde mycket ont, en och en halv timme tre gånger om dagen. Men resultatet var fantastiskt. En tredjedel av dem nådde ett tillstånd där ingen smärta upplevs.

Men meditation enligt Vipassana är inte bara meditation i ensamheten?

— Meditation skall vara allt i det dagliga livet, när man talar, går, arbetar osv. Man bör hela dagen öva alltomfattande meditativ uppmärksamhet. När jag är utomhus försö-

Forts på sid 15

Claus Oreskov:

YOGA

Hari Om.

Guru Brahma Guru Vishnu

Guru Devo Mahesvarah

Guru Sakshat Parambrahma

Tasmai Sri Gurave namah'a.

För att kunna förstå yogans syfte och funktion är det nödvändigt att känna till den världsåskådning ur vilken yogan har uppstått. Utan kännedom om den är det meningslöst att tala om yoga, eftersom de två är nära förenade med varandra, så nära att man skulle kunna tro att yogans världsåskådning har sprungit fram ur yogan själv. Detta är dock inte fallet, ty som vi skall se är yogan en åskådning vid sidan av flera andra, som alla har ett gemensamt ursprung: den traditionella hinduismen.

Men yogan är inte en del av hinduismen, utan den är, rätt fattad, i verkligheten universell. Den kan — vilket också har skett — med lätthet överföras till andra religioner än hinduismen och liksom vara en hjälp till en högre förståelse av en religions väsen. Men vi kan säga att i hinduismen kommer de tankar som blev bestämmande för yogan, klarast till uttryck. Det är tron på *samsara*, det hjul som består av födelse, död och återfödelse i en oändlig orsakskedja — dvs. tron på själens reinkarnationer. Det är vidare tron på *karma* och på själens odödlighet. I en av hinduernas heliga böcker, Bhagavad Gita, heter det: "O du, vars själ är ljus, i allt levandes hjärta bor Herren, och med sin under- skapande makt låter han alla väsen röra sig i en evig kretsgång, fästade vid livets hjul." Människans verkliga jag är hennes själ, *atman*. Denna atman bor i kroppen, och den är, liksom en åskådare på teatern, en passiv iakttagare av livet. Själv del-

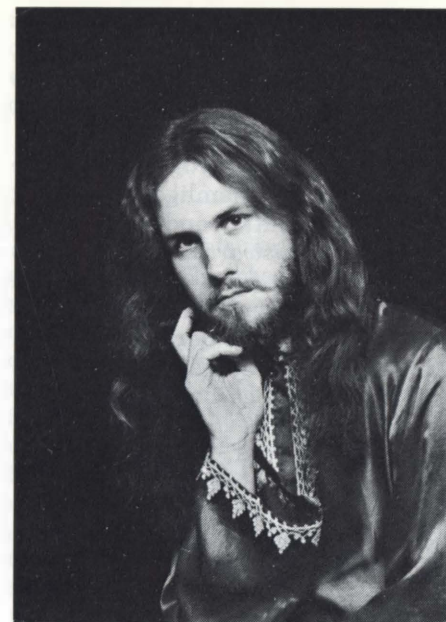
tar den inte i livet, men den upplever genom sinnet, *manas*, som i sin tur upplever världen på gott och ont genom sinnesorganen, *indriyas*, egot, *ahamkara*, och intellektet, *budhi*. Alla de egenskaperna hör inte till själen, *atman*, men däremot får de sitt liv och ljus från atman — utan den skulle de inte kunna finnas till. Den rena atman är utan några som helst attribut, den är transcendent och kan som följd därav inte förklaras eller förstås med ord.

Yogan är till sitt innersta väsen monistisk, men den har sin utgångspunkt i en — dubbel — dualism: den skiljer mellan själ och materia och mellan den individuella själen och världssjälen, Gud eller Brahman. Själen är droppen och Gud är havet, och skillnaden ligger inte i kvalitet utan i kvantitet. Det är av okunnighet, säger yogan, som människan identifierar sig med kroppen och sinnesorganen, varvid hon glömmar sitt sanna ursprung och binder själen i den materiella världen som är Guds bländverk, hans *maya*. Även bländverket är alltså av Gud, men det förstår man först när barriären, som är bländverket mellan själen och Gud, genombryts. Det är inte när själen erkänner sig vara själ, utan när den åter smälter samman med världssjälen och blir ett med Gud, när droppen faller ned i havet och finner att den själv har blivit havet, som den förstår att också bländverket är en del av Guds väsen, hans skapande kraft, som ständigt är i verksamhet. Därför

identifierar den sig inte med materien längre — den har blivit moralisk i ordets djupaste mening.

Naturens bländverk, *maya*, framstår som en absolut realitet endast för det okunniga sinnet. När man inser verkligheten, enheten, bakom de många skenbara motsättningarna, upphör *maya* att vara verklig, och man ser att materiens värld bara var en ond dröm. Men *maya* är alldeles verklig för dem som är invädda i hennes trolslöja. Swami Narayananda säger: "Maya är något som varken har existens eller icke-existens."

Karma är handling och handlingens frukter, orsaken och dess verkningar. Att tro på karma innebär att tro att vårt nuvarande liv är en produkt av tidigare liv. Det är livstörsten som binder oss vid samsaras hjul. Alla våra tidigare gärningar samt våra önskningar och begär skapar karma, som måste "betalas" i kommande liv. Universums Herre är all-kärleksfull och oändligt mild; han låter människorna få vad de innerst i sitt hjärta önskar — vem kan då säga att han är orätfärdig? Men människorna själva är orätfärdiga, när de ständigt jagar efter det materiella goda och knuffar och tränger undan varandra för att få rikedom, namn och berömmelse. Mer och mer invecklar sig dessa människor i karmas länkar — men hur kraftig karma man än har, finns i människan en ännu starkare kraft som är i stånd att bryta karmas band. Den väg man skall gå, är yoga.

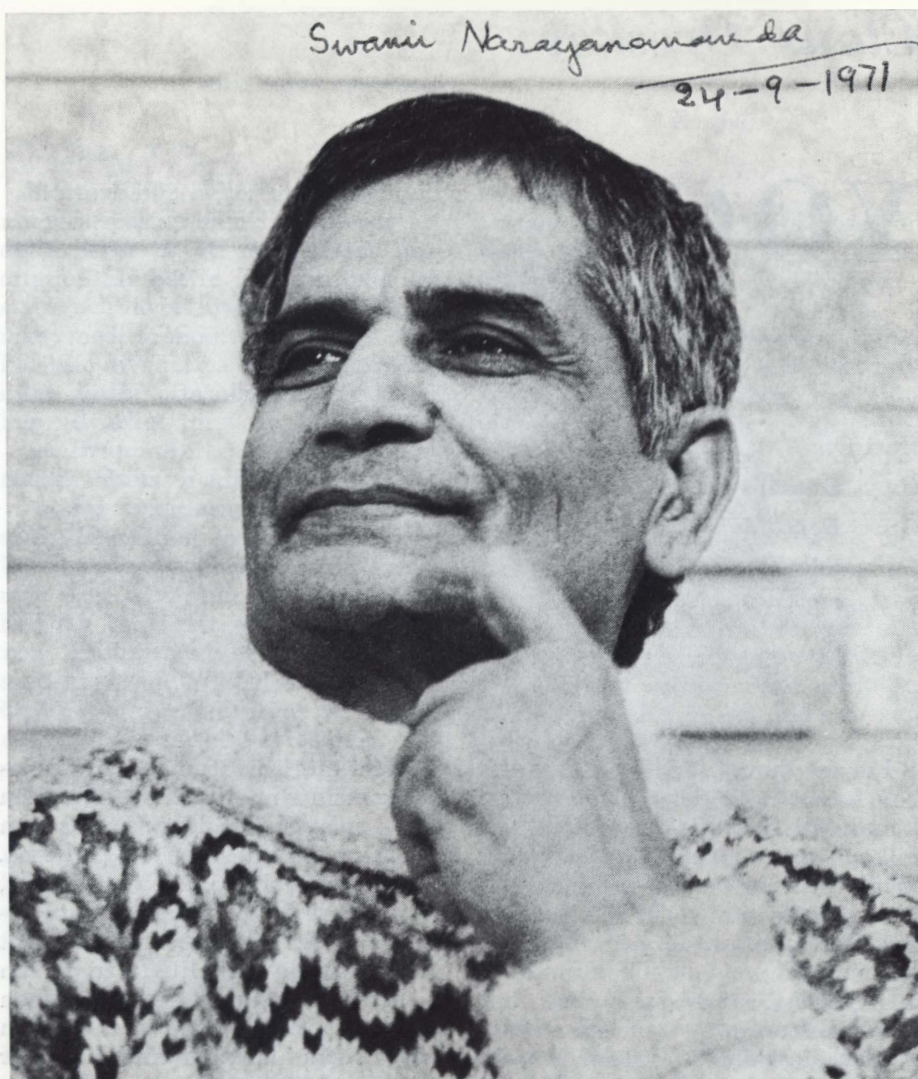
Yoga kan nå ut bortom samsaras hjul. Det som då sker är att sinnena, egot, intellektet och sinnet går upp i själen, varefter själen uppgår i Gud.

För framgång i yoga nämns tre förutsättningar, nämligen mänsklig födsel, den rätta andliga läraren (gurun) och *iswaras*, dvs. Herrens nåd. På ett sätt finns det lika många vägar att gå som det finns *människor*. Gurun måste därför undervisa var och en för sig själv, men i stort sett kan all yoga-undervisning inordnas under de fyra stora yoga-vägarna, som är karma-, bhakti-, jnana- och raja-yoga.

Karma-yoga är handlingens yoga, som bygger på sinnets egenskap att vilja. Den utgår från att det här i världen är omöjligt att helt och hållet undvika handling. Men då varje handling binder till samsara, gäller det likväl att uppnå ett sådant tillstånd att man genom handling når till icke-handling. Detta sker genom att man följer sin naturliga känsla för plikt (*dharma*). Gör man det, skapas ingen bindning till samsara. Det är begäret som skapar en sådan bindning, men om man handlar i överensstämmelse med sin *dharma*, utan tanke på beröm eller klander, då uppnår man frihet genom handling. Detta kommer till uttryck i Bhagavad Gita: "Blott handling är din rätt, spörj aldrig om dess frukt. Låt inget hopp om lön leda dina handlingar, och vagga inte ditt hjärta till ro i okunnighet."

Bhakti-yoga är kärleksvägen, som bygger på förmågan att älska. Och vilken mäktig kraft är kärleken inte, den rena, osjälviska kärleken, där älskaren utan tanke på något annat än icke sig själv blott älskar, tillbeder och tjänar genom tankar, ord och handlingar, den älskade! Hur länge förmår den älskade att hålla sig borta från en sådan kärlek? Inte länge! Han kommer snart för att förena sig med älskaren. I sådan kärlek kan inte upprätthållas idén om två, nej de älskande smälter samman till en. På det sättet älskar bhaktan Gud. Han tjänar Honom oavbrutet alla dygnets timmar, och han har ingen ro så länge han är skild från Gud. Ibland kan det hända att han gråter av längtan efter Gud, och liksom en moder genast släpper vad hon har för händer, när hon hör sitt barn gråta och skyndar bort till det, så är det också med Gud och människan.

Bhakti-dyrkarna använder sig gärna av bilder och symboler som de ärar och tillbeder, offrar mat,

Swami Narayananda under ett uppehåll i Danmark.

vatten och rökelse till osv. Allt detta har ofta kritiserats av högmodiga utomstående, som på grund av sin egen fattiga andliga insikt inte har kunnat begripa värdet i detta. Otivelaktigt genomtränger Gud hela universum, han är överallt och i allt, så enbart från den synpunkten kan bildtyrkan rättfärdigas, eftersom Gud verkligen är i dessa ting. Men från en annan synpunkt är Gud mer än blott och bart en energiform i dessa symboler och bilder, ty för tillbedjaren uppenbarar han sitt väsen i dem. Av kärlek visar sig Gud i olika former och färger. Han visar sig sådan att hans tillbedjare lättast förstår hans väsen, sådan att vem som helst kan älska honom. Ingen kan med sin tanke fatta och förstå Guds formlösa aspekt, ingen kan föreställa sig något utom i samband med en eller annan bild, den må sen vara hur abstrakt som helst. Därför ser Gud inte till om han tillbeds i form av ett väldigt tankesystem eller i bildlig form; det är uppriktig-

heten och allvaret i tillbedjan som har betydelse för Gud.

De indiska siarna och vise säger att bhakti-yoga är den bästa och säkraste vägen i vår tid, och det samma säger Sri Ramakrishna Paramahansa, som i vissa yogakretsar anses vara Guds inkarnation på jorden: "Ropa till Herren med brinnande längtan, så kommer du utan tvivel att se Honom. Människorna gråter hela spannar med tårar för hustrus och barns skull, de simmar i tårar för pengars skull, men vem gråter i längtan efter Gud? Längtan är som den rosenfärgade daggröningen, och efter gryningen kommer solen. Längtan efterföljs av Guds-visionen."

Jnana-yoga heter den yoga, där man skiljer mellan det verkliga och det överkliga. Överkliga är alla förgångliga ting; blott jaget har realitet, och jaget är Brahman (Gud). Jnana-yoga är den livsåskådning som sprungit fram ur vedanta-filosofin och har således sina rötter

långt tillbaka i forntiden. Det är den mest filosofiska av de fyra yoga-vägarna, och den anbefalls blott åt de verkligt starka som är i stånd att helt stå på egna ben. Den är inte för de mystiska eller de tillbedjande utan för de rationella. Jnana-yogin säger: "Jag är inte sinnet, sinnena, viljan eller egot, nej jag är mer än dessa begränsade ting, jag är jaget." Därefter säger han: "Jaget är den eviga, ofödda, odelbara och allestädes närvarande Brahman. Jag är denna Brahman. Jag har inget kön, ingen trosbekännelse eller färg. Vilken sekt skulle kunna hålla mig fast? Jag är i varje sekt, jag är allt det sagda, och jag är det utsägliga."

Raja-yoga (raja = kung; den kungliga yogan) bygger på sinnets samlande förmåga och är således koncentrationens och meditationens yoga. Utöver detta är raja-yoga en vetenskaplig analys av vad som psykologiskt sker när en människa upplever *samadhi* eller Guds-tillståndet. Raja-yoga indelas i åtta steg. De två första är *yama-niyama*: icke våld, sanning, sexuell avhållsamhet, icke stjäla, icke motta gåvor, yttre och inre renhet, vara tillfreds, självskolning, studium av de heliga skrifterna, hängivenhet för Gud, kunna kontrollera sig själv, vara förlåtande och lugn, icke tänka på världsliga ting, tro på målet, på läraren och sig själv, kunna hålla sinnet fast i andlighet, ha en intensiv önskan att nå frigörelse och förmåga att skilja mellan det verkliga och det överkliga.

Det tredje steget i raja-yoga är *asana*, som betyder ställning. Man bör kunna behärska sin kropp så mycket att man en längre tid kan sitta helt stilla med rak rygg; detta kan utmärkt ske i en stol. Man bör inte låta sig avskräckas av de svåra ställningar som man ofta ser yogierna inta. Raja-yogans fjärde steg är *pranayama*, en teknik varigenom man uppnår kontroll av pran, dvs. livskraften eller nervströmmarna; den uppnås genom behärskning av andningen. Det femte steget är *pratyahara*. Det är när den mediterande yogin är i stånd att dra sina sinnen bort från deras yttre föremål, liksom en sköldpadda drar in sina lemmar under det skyddande skalet. Av egen vilja fäster yogin sinnet på en enda punkt. Lyckas det honom att hålla fast denna punkt i bara tolv sekunder, kallas det *dharana*, och det är det sjätte steget. Hela yttervärlden försvinner, kroppsformnimmelsen upphör — blott två ting existerar: iakttagaren och

det iakttagna. Om yogin kan förbli i denna uppmärksamma koncentration i två minuter och tjugofyra sekunder, när man det sjunde steget, *dhyana*. Om detta tillstånd kan hållas fast i tjugioåttio minuter och fyrtioåttio sekunder, upphör föreställningen om två — blott ett existerar: iakttagaren och det iakttagna smälter samman, och då det iakttagna är Gud, har yogin nu förenats med Gud i *samadhi*. I det tillståndet upphör kroppsfunctionerna, andningen och pulsen upphör (detta blev ofta iakttaget hos Sri Ramakrishna).

Nirvikalpa samadhi är det åttonde och sista steget i raja-yoga. Det är också målet för all yoga, filosofi och religion, ja, allt liv strävar i denna riktning efter den högsta friheten.

Människa! I ditt eget inre finns lösningen på universums gåta. Där finns en vacker juvel av verklig

frid, frihet och lycksalighet. Att se dess ljus är *dharana*, att röra vid den är *dhyana* och att förenas med den är *samadhi*.

Frid vare med alla!
Om Shanti!

Anm. Artikelförfattaren, Claus Oreskov, som är bosatt i Köpenhamn, är mångårig yoga-studerande. Han har i Indien sammanträffat med munkar i Ramakrishnaorden, tibetanska lamor o. a. Han har en tid varit lärjunge till den indiske yogin Swami Narayananda Maharaj, som 1933 uppnådde det tillstånd som yogierna kallar *nirvikalpa samadhi* (*nirvana*). Narayananda har anlagt ashrama på tre ställen i Indien (Himalaya, Delhi och Coorg) och senare också i Danmark och Sverige. (Narayananda Ashram, Vekalund, 310 81 Långaryd) — på ashramen i Jylland ledde han somrarna 1971 och 1972 en meditationskurs.

Sri Ramakrishna sittande i djup samadhi utanför templet i Dakshineswar. När man senare visade mästaren fotografiet, sa han: "Detta är en bild av ett mycket högt yogastadium. Det kommer en gång att tillbedjas i tusentals hem." Denna förutsägelse har i dag i rikt mått gått i uppfyllelse.

Fil. dr. Bernhard Hegardt:

ANAGARIKA GOVINDA

OM DEN VÄNTADE

VÄRLDSLÄRAREN MAITREYA

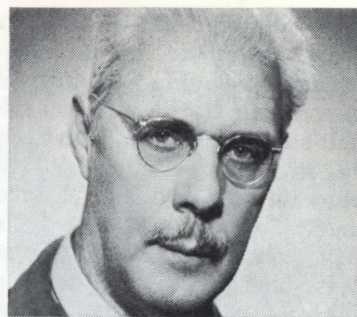
En gång, då seklet ännu var ungt, befann sig en tysk vetenskapsman med doktorsgrad såväl i filosofi som i arkeologi vid namn Hoffmann nere i södra Italien, där han i egen-skap av klassisk arkeolog var sys-selsatt med diverse utgrävningar. En dag blev han bjuden på middag hos en i närheten boende tysk familj. Efter middagen beslöt man sig för att roa sig med s. k. borddans, dvs. ett bord medelst vilket en "ande" åstadkom knackningar som svar på diverse frågor, varvid man bestämde sig för att fråga vad var och en varit för något i en föregående inkarnation. Mestadels blev det de vanliga något diffusa svaren, men då turen kom till dr. Hoffmann, blev svaret bara ett enda namn, ett namn som han inte hört förut men som han ändå på något sätt tyckte sig känna igen. Någon tid efteråt blev han återigen inbjuden på middag hos nyssnämnda familj. Under middagen lade han märke till att en av gästerna, en känd tysk litteraturhistoriker, ideligen stirrade på honom. Då han, när måltiden var överstaden, frågade värdinnan vad det kunde bero på att mannen ideligen så intensivt tittade på honom, fick dr. Hoffmann till svar att han var så fräppant lik det enda bevarade porträttet av en tysk romanförfattare, som dog ung i lungkot omkring år 1800. Författarens namn var detsamma som angetts vid bord-dansen.

Som så många andra ungdomar försökte sig Hoffmann på att skriva skönlitteratur. När han vid ett tillfälle läste högt för en vän ur manuskriptet till en roman, som han höll på med, avbröt denne honom och sade att det där måste han helt ha skrivit av från en roman av förut nämnde tysk romanförfattare, som dog omkring år 1800. Dr. Hoffmann beslöt sig då för att titta litet närmare på denne författares böcker. När han läste ett stycke ur en av

dem, inträffade en katastrof. Plötsligt mindes han helt sitt föregående liv som just denne avlidne tyske författare. Det var, säger han, som om hela detta föregående liv rullats upp för honom som en film, och han mindes allt i minsta detalj. Händelsen blev en sådan chock för honom att det var mer än han kunde ut-härda. Han avbröt sitt pågående forskningsarbete, slängde sin vetenskapliga karriär och begav sig till Burma för att tillbringa resten av sitt liv som munk i ett buddhistkloster. — Ja, så berättar dr. Hoffmann själv om de avgörande händelser som ledde till att han blev munken Anagarika Govinda.

Ären gick. På grund av sin lär-dom, begåvning och värdefulla personlighet blev han alltmer uppskattad inom den buddhistiska kloster-världen, varför han vid en ekumenisk buddhistkonferens i norra Indien utsågs att där representera den burmesiska buddhismen.

I samband med detta möte inträffade en ny vändpunkt i Govindas liv. Han lärde nämligen känna den s. k. **mahayanabuddhismen**, vars friare, tolerantare och vidsyntare inställning tilltalade honom mer än hinayanabuddhismens mer trånga och ortodoxa betonade uppfattning. Mahayanabuddhismen dominerar i norra Indien, Tibet, Mongoliet, Kina, Korea, Japan, Vietnam, Sibiriens östra delar, Laos etc. (mahayana = den stora farkosten) medan hinayanabuddhismen (hinayana = den lilla farkosten) främst finns i Ceylon, Burma, Thailand och Singapore. Givetvis förekommer också båda riktningarna blandade om varandra. Någon skillnad ifråga om grunduppfattning finns inte dem emellan, utan vad som skiljer dem åt är mest en av geografiska och klimatiska skäl betingad mentalitet, och de samarbetar bra utan konflikter. Buddhismen uppkom i norra Indien, och Buddha föddes och väx-

Hegardt

te upp i ett litet furstedöme, som huvudsakligen en gång i tiden låg inom det nuvarande Nepals gränser. I en av sina böcker har Anagarika Govinda sökt visa att buddhismen under de första seklen av sin existens mest var av mahayanakarakter.

Vid ett besök hos den store indiske skalden och nobelpristagaren Rabindranath Tagore lärde Govinda känna en vacker indisk konstnärinna, med vilken han senare blev för-enad i ett sällsynt lyckligt äktenskap.

Efterkommande en inbjudan från Tibet begav sig paret till detta land. Där blev Govinda munk i den buddhistiska kargyutpaorden, vars medlemmar inte är bundna av något celibattvång, en orden vilken han alltså tillhörde. Han blev också elev hos Tibets då mest kände och berömda guru, Rimpoche, vars såväl död som några år senare inträffade reinkarnation i norra Indien han personligen med egna ögon fick tillfå att bevittna. Under ovannämnda gurus ledning genomgick Govinda de två första invigningarna i lamamystiken. Den andra av dessa invigningar, som försiggick i ett isolerat tempelrum i ett kloster, var helt ägnad åt den store världsläraren Buddha Maitreyas ankomst och var av utomordentligt gripande art. Han säger bl. a. att det var liksom att förnimma aningen av en glimt beträffande den soluppgång som Maitreyas ankomst skulle bli för mänskligheten. Följaktligen fick den en livsavgörande betydelse för honom.

Under de decennier som paret vistades i Tibet, försörjde han sig bl. a. med att på uppdrag av regeringen i Lhasa resa omkring till de ruinstäder som så talrikt förekommer i Tibet, och där kopiera målningar i tempel och kloster för att på så sätt bevara dem till eftervärlden.

Allt detta tog dock ett tvärt slut, när kineserna invaderade landet. Govinda och hans hustru tvingades fly till Indien, där han alltså vistades och verkar dels som universitetslärare i sanskrit och tibetanska, dels som författare och konstnär, varvid kan nämnas att i det indiska riksmuseet i New Delhi finns en sal enbart med Anagarika Govindas målningar. Av hans böcker kan nämnas "Tibetan Mysticism" och "White Clouds".

Då Anagarika Govinda torde vara en av vår tids främsta kännare av buddhismen — mycket få har väl så grundligt som han lärt känna såväl mahayana som hinayana inifrån — kan det kanske vara av intresse att ta del av vad han har att säga om Maitreya, vars ankomst i denna stund millioner människor i Asien och även i andra världsdelar i stigande utsträckning hoppas på.

Som exempel härpå kan nämnas att i Amerika utges en stor tidskrift, benämnd Maitreya, som helt är ägnad åt den väntade store världslärarens ankomst och den andliga återuppbyggnaden i samband därmed. Här medarbetar kända vetenskapsmän, tänkare, religionsforskare och författare, och i ett av de senaste numren har Govinda skrivit en artikel, "Maitreya, den nya tidsålderns Buddha", där han framlägger sin syn på saken.

Innan vi går närmare in härpå, är det kanske bäst att nämna att buddhisterna inte har några dogmer eller någon trosbekännelse. För buddhisterna är Buddha inte något slags frälsargestalt utan endast den övernaturligt store Läraren, som pekar ut Vägen till befrielse ur vårt jordelivs lidande och sorg, som okunnigheten skapat åt oss, en väg som dock var och en måste vandra ensam, eftersom endast den kunskap man själv förvärvat är av betydelse. Buddha dömer och fördömer ingen. Hela hans väsen är sann upplysning och omätlig kärlek till och medlidande med allt levande. Enligt buddhistisk uppfattning kan inte heller utvecklingen från växt- och djurvärlden till människan tänkas göra ett tvärstopp med den sistnämnda i hennes nuvarande form utan måste fortsätta mot än högre stående individer, kallade arahater, bodhisattvor o. d. Enligt vad Anagarika Govinda uppger har särskilt läran om bodhisattva under sistförflutna sekel fått en allt större betydelse och spridning inte bara inom mahayana- utan också inom stora delar av hinayanabuddhismen.

Govinda menar att samtidigt som de nuvarande religionerna alltmer upplösas, har utvecklingen medfört att mänskligheten i allt snabbare takt sammanförts till en global enhet, varigenom nya, tidigare okända problem uppstått, bl. a. genom att de väldiga krafter som rymmes inom den mänskliga gruppsjälens blivit alltmer betydelsefulla och aktuella. (Det bör påpekas att "gruppsjäl", som Govinda talar om, inte är något normalt buddhistiskt begrepp.) Den tekniska utvecklingen sammanflätar folken mer och mer och gör dem ständigt och snart i ytterligare hög grad beroende av varandra. Om inte gruppsjälen inre utveckling bringas i harmoni härmed, står vi snart vid oundviklig katastrof, m.a.o. vi står redan vid avgrundens brant. De yttre förhållandena ensamma förmår inte åstadkomma den nödvändiga förändringen; det måste komma något inifrån också, något som endast är möjligt om en ny världsreligion förmår inspirera oss till en allmän broderskapskänsla och ansvar för alla, något som är absolut nödvändigt, om vi skall kunna räddas. Historien visar också att ingenting kan så frambringa de nödvändiga räddande krafterna och tända inspirationens eld som en övermänsklig personlighet.

Som nämnts har bodhisattvatanken blivit alltmer aktuell och levande i alla buddhistiska länder, något som är nära förknippat med hoppet om Maitreyas ankomst.

En bodhisattva är en människa som en gång avlagt det s. k. bodhisattvalöftet, varvid hon lovat att inte bara under detta livet utan också under alla kommande inkarnationer för alltid avstå från tanke på sig själv och i stället så helt uppfyllas av kärlek till allt levande att ingenting annat betyder något för henne. Hon har därför blott ett mål, nämligen att hjälpa allt som lever till befrielse. Konsekvensen av dylik universell broderskapskänsla är dock att hon tar på sig allt det lidande och all den sorg som tynger dessa varelser, och detta i så hög grad att hon förintar all tanke på egna lidanden och sorger. Dessa blir då i stället enbart medel för att nå den utveckling och etiska rening som är nödvändig. Tyngre börda än så kan ingen bära, och endast nästan övermänsklig kärlek gör det alls möjligt, ty endast en kärlek av denna art kan utplåna all tanke på eget lidande och egen välfärd och förvandla detta till ett medel i den egna ut-

vecklingen. Liv efter liv stiger hon allt högre och är på så sätt också i stånd att hjälpa mer och mer för att till sist befrias från all mänsklig svaghet och bundenhet vid det jordiska och så uppnå den fullständiga upplysningen, dvs. inträda i nirvana. Hon är då berättigad att för evigt förbli i parinirvana. Att förbli där var den sista frestelsen som Mara sökte inge Buddha, då denne utkämpade sin strid under bodhiträdet. Men hur skulle ett väsen uppfyllt av en sådan oändlig kärlek ens för ett ögonblick kunna vara lyckligt så länge han visste att det alltså fanns någon lidande varelse kvar på jorden? Buddha var en sådan bodhisattva, och det var också, enligt Anagarika Govinda, profeten från Nasaret, vilket symboliseras av hans offerdöd på korset.

Inom hela den buddhistiska världen, säger Govinda, är man nu i stigande grad inriktad på Maitreyas ankomst, något som symboliseras av att man i de flesta tempel och kloster har ett rum ägnat åt den väntade världsfrälsaren och en staty eller bild av honom, så som man tänker sig honom. Typiskt är att när det för en tid sedan byggdes ett tempel på Buddhas födelseplats, så var detta tempel inte ägnat åt Buddha utan åt hans efterträdare Maitreya. I tempelmålningar ser man hur Buddha överränner bodhisattvakronan till sin efterträdare. Ganska märkligt är emellertid det sätt varpå den kommande världsfrälsaren avbildas. Han framställs nämligen mestadels inte sittande i lotusställningen med korslagda ben utan placerad på västerländskt sätt på en stol. Höger hand håller han då upplyft för att antyda hans undervisande förmåga och att den kommande religionen blir en visdoms- och kunskapsreligion. I vänster hand håller han ett kärl med livselixir, som symboliserar den oändliga kärleken. Båda fötterna har han på marken (i Japan dock stundom bara ena foten) vilket symboliserar att den kommande religionen inte blir något slags isolerad klosterreligion utan något som skall genomtränga, besjälade och inspirerande, alla samhällsklasser, nationer och raser. Ordet Buddha betyder den **upplyste**, medan innebörden av Maitreya är den **milde** och **kärleksfulle** för att ange att det är med kärleken, den största och mäktigaste kraften, han skall verka. Att märka är också att befrielsen inte bara gäller mänskligheten —

Forts på sid 21

Intervju med radioniker Eric Söderström

George de la Warr, civilingenjör i Oxford, England, var en märklig och omstridd man. Av en del har han betraktats som en föregångare för något fullständigt nytt inom vetenskapen och kunskapen om människan — av andra har han ansetts vara en stolle, okunnig om elementära vetenskapliga fakta. Följande informationer ges av dem som tror på honom:

Han konstruerade apparater i vilka man med hjälp av en bloddroppe från en person kan bestämma vilken sjukdom denne lider av! Man kan också framgångsrikt fjärrbehandla sjukdomar med strålning från hans apparater. — Människan och allt annat levande omges enligt de la Warr av ett kraftfält, som är ett slags icke-fysisk motsvarighet till den fysiska kroppen. Det är ett organisationskraftfält, efter vars mönster kroppen med dess olika organ byggs upp. Det fält som omger en bloddroppe från en människa är *samma* icke-fysiska, icke-rumsliga kraftfält som omger människan, där hon befinner sig. Med de la Warrs apparater kan man upptäcka störningar i kraftfältet och så fastställa vilka sjukdomar patienten lider av.

Finländaren Eric Söderström, som är bosatt i Frankrike, är en av dem som fortsätter George de la Warrs arbete och använder diagnostiserings- och behandlingsapparater av det slag som denne konstruerade.

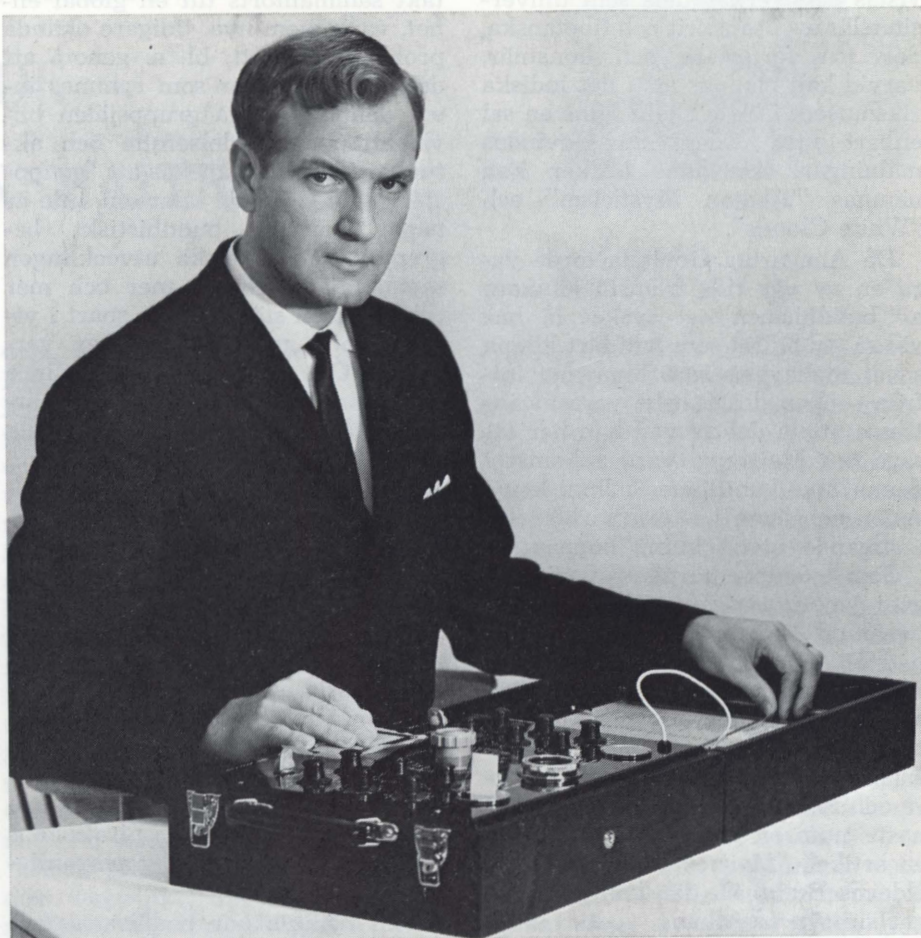
Hur gjorde de la Warr sin upptäckt?

Eric Söderström:

— Det var en amerikansk läkare, dr. Albert Abrams som ursprungligen kom på det hela. I slutet av 1800-talet fick han idén att undersöka en patient med hjälp av ett blodprov av denne, vilket han placerade i en specialkonstruerad apparat. Han förklarade att han använde sig av patientens utstrålning, som blev förnimbar i apparaten med hjälp av bloddroppen. Det är självklart att det var svårt för hans läkarkollegor att ta detta på allvar. Några sådana strålar hade ingen av dem hört talas om förut.

Vem var denne Abrams?

— Albert Abrams, M. D., föddes 1863. Han var son till en framgångsrik affärsman i San Francisco, av vilken han ärvde en stor förmögenhet. För pengarna skaffade han sig god medicinsk utbildning i Amerika

Eric Söderström vid en Delawarr-diagnostiseringsapparat.
(Foto: Studio Oulasvirta, Tammerfors.)

och i Heidelberg, Tyskland. Under en tid var han professor i patologi och chef för en medicinsk klinik vid University of Stanford, Kalifornien. — Sina banbrytande experiment beskrev han i en bok, "New Concepts in Diagnosis and Treatment", som utgavs i San Francisco 1924, samma år som han avled. Den kom ut i fem upplagor.

— På 1940-talet började George de la Warr (1904 — 1969) att intressera sig för Abrams arbete. Han konstruerade själv apparater med vilka han kunde mäta levande cellers utstrålning med hjälp av sin egen tankeenergi. Givetvis blev han inte tagen på allvar av den vetenskapliga världen. Men hans verksamhet utvidgades, allt fler apparater tillverkades, vilka användes för sjukdomsdiagnoser och fjärrbehandling av sjuka människor. Han kallade sin vetenskap *radioni*.

Vad sysslade de la Warr med in-

nan han började med radionin?

— Han tog civilingenjörsexamen 1927. En tid arbetade han som chefsingenjör för grevskapet Oxfordshire. Sedan han börjat intressera sig för dr. Abrams och efter kontakt med dr. Ruth Drown, som fortsatte Abrams arbete i USA, utvecklade han de enkla diagnostiseringsapparaterna och byggde en sinnrik kamera med vilken han kunde fotografera en bloddroppes kraftfält. Efter tio års experimenterande på sin fritid började han 1953 helt och hållet att ägna sig åt radionin. Med sin hustru Marjorie som medarbetare startade han de la Warr-laboratorierna i Oxford. Hennes psykiska kraft och organisationsförmåga kom här till stor användning. Främst utförde man analyser samt fjärrbehandling av sjukdomar.

Hur går det med radionin nu när de la Warr är borta?

— Hans arbete fortsätts av hans hustru och medarbetare på laboratorierna i Oxford. Och liknande laboratorier har startats runt om i världen, där operatörer, som utbildats i Oxford, använder sig av radioni för diagnos och behandling av sjukdomar eller sysslar med forskning inom parapsykologi och jordbruk.

Har man kunnat påverka grödan?

— De experiment som gjorts inom jordbruket har varit intressanta men har ännu inte gett några värdefulla praktiska resultat. Växter som behandlats radioniskt, har utvecklats kraftigt men tyvärr inte på rätt sätt ur ekonomisk synpunkt. Tobaksplanter i Sydamerika började blomma kraftigt efter radiering. Detta skedde på bladens bekostnad, vilket var olämpligt. Tomatplanter i Finland blev två meter höga och gav massor av smakliga men små frukter, som såldes billigt på grund av sin ringa storlek. Stora potatisfält har blivit föremål för radiering. Potatisen blommade kraftigt i allsköns ogräs, men knölarna blev små och kunde bara användas till svinpotatis. Sädessfält gav inte större ax men däremot ett smakligare mjöl. Den radioniska behandlingen av växter bör nog kombineras med biodynamisk odling för att bra resultat skall uppnås.

Men inom medicinen är radionimetoden effektiv?

— Ja, det har den visat sig vara. Med radioniapparat kan man på ett tidigt stadium påvisa vilken sjukdom en patient lider av genom att konstatera störningar i hans strålningsfält. Därefter kan man ställa in apparaten så att strålningsfältet påverkas och kroppens hälsotillstånd förbättras. Enligt radionin utgår *samma* strålningsfält från bloddroppen som från personen själv. Det är alltså inte två likadana fält utan *exakt samma*, som tillhör en icke-rumslig verklighet. Påverkan på fältet kring bloddroppen är lika med en påverkan på fältet kring människan, och denna kan vara gynnsam för kroppens hälsotillstånd.

Varför använder man just en bloddroppe?

— Man kan lika väl använda en hårtofs eller annat cellprov. Även ett fotografi av patienten kan brukas, men detta har en svagare utstrålning och fordrar därför större skicklighet hos operatören.

Hur tillgår en sjukdomsdiagnos med dessa apparater?

— Det har genom otaliga prov konstaterats att en bloddroppe på

ett läskpapper "representerar" patienten. Man kan också säga att bloddroppen har en "kontakt" med patienten via strålningsfältet. Diagnosen, eller *analysen* som vi säger, görs med hjälp av apparaten och operatörens tankekraft. Operatören placerar bloddroppen i apparaten och ställer in den så att dess antennplattor vibrerar i det frekvensmönster som svarar mot den sjukdom man frågar om. Varje sjukdom har sitt eget frekvensmönster, vilket man fastställt genom noggranna undersökningar. Operatören har t. ex. ställt in apparaten på sockersjuka och frågar samtidigt i sin tanke om patienten har sockersjuka — och om det nu är detta som den sjuke lider av, uppstår resonans mellan operatörens tankeutstrålning, apparaten och utstrålningen från bloddroppen: en gummiduk i apparaten fastnar mot fingrarna med ett rasslande ljud. Analysen sker alltså via operatörens tanke, och denne bör formulera enkla men samtidigt precisa frågor i sitt sinne för att ge apparaten möjlighet att "svara". Operatören uppfattar också det "jakande" svaret genom känslosinnet, i huden.

Kan man bota sjukdomar med fjärrbehandling via dessa apparater?

— Man kan konstatera ett sjukdomstillstånd eller anlag för en sjukdom långt innan den är kliniskt påvisbar. Radionin gör inte anspråk på att ha någon direkt botande verkan, men den kan användas till att bygga upp kroppens förmåga att hjälpa sig själv. Den radioniska fjärrbehandlingen har använts för att stimulera trötta studerande, ge extra energi åt stressade affärsmän, i stort sett förbättra människans prestationsförmåga och lindra plågor. Att sedan sjukdomstillstånd ofta försvinner beror på att det behandlade elektromagnetiska fältet har stärkts och att kroppen återvunnit sin harmoni. Fjärrbehandlingen kan även inriktas på djur och växter.

— Radionin har ännu inte till fullo utnyttjats. Tillräckligt noggranna instrument har ännu inte kunnat konstrueras, och därför spelar operatörens egen insats en stor roll. Vid radionisk analys fordras koncentrationsförmåga, vilket betyder samlande av tanke-energi för visst ändamål. Tanke-energi finns hos varje människa, hos somliga starkare, hos andra svagare.

Och behandlingen uppskattas av patienterna?

— Ja. En person, som fått fjärr-

behandling för att stärka sin kropp och sitt sinne, skrev: "Det känns som om jag och min omgivning helt och hållet skulle ha förändrats. Vad som hänt och händer, kan jag inte förklara."

Ätar ni er att utföra sjukdomsdiagnoser efter insändande av en bloddroppe på ett läskpapper?

— Det kommer sådana förfrågningar i en jämn ström. I mån av tid utför jag analyser på begäran. I brådskande fall kan svar lämnas efter några dagar — annars dröjer det ungefär en månad. En analys tar 15—20 timmar, den är ett tidsödande arbete alltså, och kostar 80 sv. kronor.

Ätar ni er fjärrbehandling?

— Ja, fjärrbehandling ges utan vidare åt alla som verkligen behöver hjälp. Vi behandlar först och främst sådana som inte kan få hjälp någon annanstans — men om vi har plats i apparaterna kan vi även behandla friska personer som har behov av extra energi. Varje person får radiering två timmar dagligen, och den kan ges vid en tidpunkt som patienten själv bestämmer, t. ex. vid examinationer, operationer eller offentliga framträdanden. Obotlig cancer med svåra smärtor berättigar till intensivbehandling, vilket innebär att radiering sker mer än två timmar dagligen.

Vad kostar fjärrbehandlingen?

— Priset är 2 kronor om dagen, dvs. 60 kronor per månad. Kortaste behandlingstid är en månad. Priset har hållits nere, eftersom vi tre personer som håller i gång "laboratoriet", gör det utan att profitera ekonomiskt på vårt arbete.

När fick ni er utbildning i Oxford?

— 1959 gjorde jag ett första besök på de la Warr-laboratorierna, närmast för att övertyga mig om att vad jag läst och hört om de la Warrs arbete hade en grund i verkligheten. Eftersom jag är skeptisk till min natur, undersökte jag ingående allt som förevisades mig. 1960 återvände jag till Oxford, stannade ett år och studerade radioni, medicin och språk och blev kvalificerad radioniker. Därefter har jag arbetat med radioni både i Finland och Frankrike samt hållit föredrag. I september i år blev jag inbjuden till den internationella kongressen för radioniker i Oxford för att föreläsa om min verksamhet. Föredraget finns publicerat i "Autumn 1972 News Letter" som utges av Radio-

Forts på sid 21

VÅR VÄRLD — EN RUSVÄRLD?

En förkortad och för denna tidskrift bearbetad originalartikel av PERCIVAL

Människornas inre oro tilltar, stadscivilisationens misstag blir allt tydligare och vägen tillbaka till naturen allt svårare. För den som sitter fast i produktionens och byråkratins ofta dödande själlösa miljö och inte ser någon möjlighet till självförverkligande är det begripeligt att befrielsemedel av skilda slag kan te sig lockande. Lugnande medel kan erhållas genom läkare och apotek. Uppiggande eller berusande medel är eftersökta varor i både suspekta och mindre suspekta sammanhang.

Fil dr Theo Löbsack* skriver i "Hjärntvätt och känslostyrning" (Berghs 1970; övers. Roland Adlerberth) bl. a. om den förlamande tomheten och de onormala påfrestningar som nutidens människor, inte minst i storstäderna, utsätts för. På ett par generationer har människorna flyttat ut från ett stilla bondesamhälle och in i en alltmer teknisk, högeffektiv värld med en ständigt växande produktion och en onaturlig press på individerna. Fysiska och psykiska skador åstadkommes av de ohälsosamma och ofta fantasilöst sterila fabriks- och stadsmiljöerna.

Att teknokratin har misslyckats som lyckoskapare och samhällsrådare har upptäckts av allt fler. Nutidsmänniskornas medbestämmande och medskapande begränsas... De matas med hackmat i vår massmediabetonade "snuttvärld" där människosjälen utarmas i brist på stimulerande näring. — Situationen är på många sätt katastrofal, och i bästa fall hörs ett och annat förtvivlat rop. — Vad väntar vi på? Hoppas vi på att bli frälsta av alla dessa

*) Theo Löbsack har ägnat sig åt hormonfysiologi och sedan länge varit medarbetare i tyska radion och i stora tyska tidningar och tidskrifter, där han för allmänheten presenterat vetenskapliga nyheter bl. a. inom det medicinska området.

massmedier, av svensktoppen, av jublet från ishockey- och fotbollsarenorna, av alla dessa institutioner (inkl. krogar och klubbar) som kanske har för avsikt att förgylla vår vardag?

Vad kan då vi göra, vi som är tigare likt Franciscus och inte har mycket att säga till om i en stadsvärld där den stora kommersens direktörer, producenter och reklammän vet vad vi behöver? Vi kan naturligtvis plocka lingon. Men det sägs att även lingonen är förgiftade av skogsbesprutningarna. Hav, mark, vattendrag och luft förgiftas. Vissa fågelarter dör ut. Människorna turistar i skogen och turistar på stränderna. Människan turistar i naturen — utan att uppleva den på djupet — och hoppas kanske kunna glömma hela denna helvetesmandala i vilken hon hamnat. Hon turistar för att slippa vakna upp till insikt om den eventuella dolda kraften som kvarstår och den eventuella friska källa som hon ännu har i sin eventuella själ.

Den pressade nutidsmänniskan har många medel att tillgå för att pigga upp sig eller berusa sig med. Alkohol, nikotin och koffein är vanliga vardagsgifter. Mindre vanliga är opium, kokain, heroin, haschisch, meskalin, LSD. — Man dricker vin och masken kanske faller av: det "sanna ansiktet" visar sig... Man dricker vin och sprit i omåttliga mängder och blir en börda för sig själv och för sin omgivning. Man berusar sig för att glömma den galna storstadsmyrstacken. Åtminstone röker man, åtminstone dricker man kaffe och te. Tobaksmonopolet blir rikare. O.s.v. — Politikerna gnuggar sina händer över inströmmande skatter.

Till de mer "kultiverade" gifterna hör kaffet. Balzac — den store romanförfattaren — drack svart, oljigt kaffe, som för honom var det verkliga livselixiret under den tid

han arbetade med sina romaner. Kaffe och te är relativt oskyldiga gifter. Värre är det med t. ex. opium, även om opiet har prisats av flera författare. Medan vinet förvirrar den andliga förmågan, skänker opiet, sägs det, förmåga till ordning och harmoni. Poeten Charles Baudelaire visste åtskilligt om rus och har beskrivit sina erfarenheter i boken "Les Paradis artificiels". Det paradysframkallande opiet är samtidigt starkt vanebildande, och det är vanligt att opierökarna slutar att äta. Till opiemisbruket hör också ett svåröverbinnligt fysiskt och psykiskt förfall.

Ett av de mest utbredda rusmedlen är haschisch, som fått en omåttlig publicitet de senaste åren. Överallt tycks man använda detta medel, som kommer från de torkade bladen av hampa. Det är hampoljan som används. Av den klubbiga substansen gör man en knåddbar massa. Man kokar denna massa och skummar av de partiklar som blir flytande på ytan. Dessa partiklar kan antingen rökas eller, som Baudelaire gjorde, drickas i kaffe. Redan på 1840-talet fanns en haschischklubb i Paris. I den amerikanska studentvärlden röker man numera haschisch eller marihuana — som det heter i USA — före tentamina och på studentfester. Ruset framkallar ökade sinnesupplevelser. Hörseln stegras, känslan stegras. Visioner och hallucinationer uppstår. Men upplevelsen är i hög grad beroende av den sinnesstämmning och den miljö den berusade befinner sig i. Haschischrusets skymningsvärld varierar från fall till fall.

Rökning av haschisch är inte hälsosamt men får väl inte anses vara farligare än den vanliga cigarrettrökningen eller det vanliga supandet — d.v.s. bruket av de av samhället erkända stimulans- och rusmedlen.

Narkomanin breder ut sig. Man

flyr bort från verkligheten. Man bedövar sina sinnen med alkohol och man "tänder på" med haschisch, meskalin, LSD, STP, psilocybin och andra sinnesvidgande och hallucinogena ämnen. Man vill nå utanför sig själv, och man vill utvidga sitt medvetande. Man vill stegra sin prestation, förnya sig själv och komma underfund med sina dolda kraftcentra för att bättre kunna uttrycka sig i en värld där alltför mycket stelnat till klichéartade begrepp och penningskramlande tomgång.

Meskalinet, som kommer från mexikanska "trollsvampar", var känt som rusmedel redan under Mayakulturens glansperiod århundradena efter Kristi födelse. Det upptäcktes på nytt under vårt århundrade och provades bl. a. av författaren Aldous Huxley, som i "The Doors of Perception" (svensk översättning: En port till den andra världen) skildrar sina upplevelser. Huxley betraktade under ruset böckerna i sitt arbetsrum och skriver: "De glödde som blommorna när jag nu såg på dem, men med ännu klarare färger, ännu djupare betydelse. Röda böcker, lika rubiner, smaragd-färgade böcker bundna i vit jade, böcker av agat, böcker av beryll, böcker av gul topas, lapis lazuli-böcker så mättade med mening att de föreföll i färd med att lämna hylorna för att påkalla min uppmärksamhet i ännu högre grad."

Men de kanske mest kända experimenten med hallucinogena droger är de som Leary och Alpert gjorde i USA. De inledde sina LSD-experiment inom ett universitets ramar, men så småningom drevs de ut, visades en tid i Mexiko och återvände senare till den amerikanska och delvis underjordiska studentvärlden. De blev LSD-apostlar som talade om nödvändigheten av "flygcertifikat" för dem som gav sig in i LSD:s hallucinationsvärld.

Dr Timothy Leary, som avskedades från sin fakultet 1963, har blivit den store LSD-profeten, en martyr och en kontroversiell ledare för den unga, rusväckta generationen, som omkullkastat så många begrepp och som fött en underjordisk kultur. Dr Leary skriver: **koppla på, hoppa av, tona in.** Man ska **koppla på** sina sinnen, man ska **hoppa av** det gamla systemet och man ska **tona in** det nya.

Ur den nya rusvärlden har det uppstått en "subkultur" som kanske har vissa möjligheter att överleva och fortleva. Vissa människor har initierats i rusen och blivit med-

Ruskulturens ansikte. (Copyright: Art Distribution.)

vetna om sina egna skapande möjligheter. En del har sökt sig till nya och friska former, till ett nytt användande av kroppen som energikälla, till yoga, till en ny andningsväg, till en ny hälsokostväg, till en ny, skapande väg som leder ut ur den stadsvärld där den friska, skapande människokraften tycks ha sinat ut och blivit en stinkande brunn.

Men är det rusen som är det väsentliga i det nya? Theo Löbsack tycks tro att rusen kan hjälpa, om de används på rätt sätt. Men han berör knappast de möjligheter och den upplevelsevidgande kraft som finns i en frisk levnadsförling.

*

Chappaqua av Conrad Rooks är

en film som dokumenterar den typ av rusvärld som Löbsack skildrar i "Hjärntvätt och känslostyrning". Det är en film om rusets helveten och rusets himlar. Den skapades i mitten av 60-talet och är ett ovanligt friskt och självständigt konstnärligt verk som visar hur en människa botar sig själv från bl. a. alkoholism och genomgår en rustid som i sin mardrömskaraktör visar en hel civilisation i gungning. Det är en film som i visionära glimtar levandegör nya manifestationer, gångna kulturer och kulturer och låter en ana ett nyupptäckande av en naturlig och frisk källa. En hoppfull soluppgång mitt i all bedrävelsen är t. ex. den nya poetiska konst- och hälsovärld,

som nu växer upp i ett flertal länder.

Naturligtvis är det individens egen karaktär som avgör vad som kan utvinnas ur de rus som har förmåga att väcka till liv slumrande jagsidor och glömda minnen. För Timothy Leary liksom för Aldous Huxley tycks rusen ha varit något av en uppenbarelse. I en guidebok som Leary skrivit — "The Psychedelic Experience" — guidas LSD-resenären genom den inre dödsvärld som finns beskriven i den tibetanska dödsboken (The Tibetan Book of the Dead, Oxford University Press), en värld som återger själens transformationer där en pånyttfödelse är möjlig men också kan undvikas.

Leary har förföljts av de amerikanska myndigheterna, fängslats för olaga innehav av narkotika och lever numera (när detta skrivs) i exil. I "undergroundpressen" uppmanar han de unga att göra revolt mot ett system som inte bara misshandlat naturen men också försvårat mänsklig samlevnad och konstnärlig förnyelse. I sin bok "The Politics of Ecstasy" är det den inre människans rätt han försvarar, den poetiska och visionära människans rätt att öppna hörligen frigöra sig från de yttre skal som är den yttre människans förbannelse.

Även om Timothy Leary inte är någon analytisk kritiker av nutidens industrisamhälle, är han på det klara med att något måste göras och göras snabbt. Han tror bl. a. på LSD-rusets undergörande verkan. Men man kan fråga sig: vad är ett rus? Kanske kan ett rus i rätt ögonblick sätta igång en inre motor som länge strejkat. Men gudarnas dryck finns snarare i ljuset än i ruset. Kanske kan dock ljuset i lyckligaste fall upptäckas genom ruset.

Påfrestningarna på människorna ökar. Men de artificiella rusmedlen är föga mer än surrogat. Människosjäl i sjönöd hoppas kanske på en trygg hamn. Men vågar de möta det öppna havet? Har de möjlighet att upptäcka ett självförverkligande som finns i djupet av varje levande människosjäl? — Hur många har upptäckt konstens pånyttfödande kraft, andningens och rörelsens pånyttfödande kraft, musikens och den friska naturens pånyttfödande kraft och den frigörande helhetstankens pånyttfödande kraft? Behöver inte samhällsträdet konstnärlig livskraft för att inte förtvina? — Är inte det låsta kapitalet (det inre och det yttre) ett sabotage mot den skapande utvecklingen?

Percival

DAGSEDEL OM ÖDMJUKHET

Ödmjukhet inför VERKET, ja...

Inför Nattens måne

och Dagens sol...

Men ALDRIG inför detta maskineri —

denna oätbara soppa till döds

Ödmjukhet inför Himlen, ja...

Inför Djurens och Naturens till synes blinda

men ändå seende väsen och liv...

Men aldrig inför detta köksmästeri —

detta förräderi

där liv saluförs utan meningsfull urskillning...

Ödmjukhet i solens ljus, ja...

Inför poeternas mästerverk

och Verket som ännu möjliggör jordens andning

Men aldrig inför detta bondfångeri...

denna misshandel av liv inför allas ögon

Aldrig inför detta snutteri...

detta skolmästeri som omöjliggör Medbestämmanderätt

i den Skapelse som gäller oss Alla

13.5.1972

Percival på Gotland sommaren 1972.

VARIA

BBC-DEBATT OM PARAPSYKOLOGI

I november gick ett debatt om parapsykologin i engelsk radio. En experimentalpsykolog, dr. Christopher Evans, sa bl. a. att ESP-fenomenet (utomslinligt förnimmande) blott är ett irrsken. Det har en tendens att försvinna, när man närmare undersöker det. Hundra års psi-forskning har gett mycket magra vetenskapliga resultat, och intresset för parapsykologin minskar nu. Misslyckandet att framlägga upprepningsbara experiment är ett allvarligt hinder för ett allmänt erkännande av parapsykologin som vetenskap. Dr. Evans ansåg att vad parapsykologin nu behöver inte är en mängd nya forskningsdata utan en ny teori.

En statistiker, Christopher Scott, förklarade att han var helt och hållet skeptisk till parapsykologin, eftersom han funnit att noggrant studium av utförda experiment visat att felaktigheter förekommit i redogörelsen för dem.

I debatten deltog även psykologiprofessor C. E. M. Hansel, känd som en av parapsykologins ivrigaste vetersakare. Han sa att intresset för den psykiska forskningen har minskat, eftersom den synes ha hamnat i en återvändsgränd. Han trodde att parapsykologin kommer att fortsätta att finnas till som en splittringsgrupp bland psykologerna — liksom astrologin kan den leva vidare under lång tid.

Parapsykologernas talan fördes bl. a. av dr. John Beloff, lärare i psykologi vid Edinburgh University. Han tyckte inte att parapsykologin befann sig i någon kris utan hävdade att man närmade sig det upprepningsbara experimentet. Det har gjorts signifikanta experiment med helt automatiska anordningar — bland de viktigaste är de som utförts av dr. Helmut Schmidt.

Ordföranden i det parapsykologiska sällskapet i England, professor C. W. K. Mundle, sa bl. a. att de vetenskapsmän som är svårast att övertyga är psykologerna och biologerna, eftersom de i motsats till fysikerna saknar djärvhet i sina teorier.

Inget "medium" deltog i debatten, men Mrs. K. M. Goldney, berättade om besök hos det berömda mediet

Rudi Schneider på 30-talet.
(Källa: Psychic News, London.)

D. SCOTT ROGOS MENING

I den amerikanska tidskriften Parapsychology Review nr 4, 1972, har D. Scott Rogo en artikel om krisen inom parapsykologin. Han skriver bl. a. att han tvivlar på att den experimentella parapsykologin någonsin har gjort några viktiga upptäckter om naturen av psi. "Den har bidragit med praktiskt taget ingenting till vår förståelse av spontan ESP, vilken, när allt kommer omkring, är den psykiska forskningens ryggrad. Och hela områden av psykisk forskning har ju försumrats, eftersom de inte så lätt passat till laboratoriemetodiken — mediumistiska studier, syner, spöken, fysiska fenomen och poltergeister etc." Scott Rogo menar att denna försummelse är den främsta orsaken till krisen inom parapsykologin. Men några forskare har ändå riktat uppmärksamheten mot de betydelsefulla men nästan bortglömda spontana manifestationerna. Han nämner W. G. Roll, som undersökt poltergeistfall, och Ian Stevenson, som studerat s. k. reinkarnationsfall och spontana ESP-erfarenheter.

Rogo anser att det är "fältundersökningar" i stället för laboratoriestudier som skall utgöra den största delen av psykisk forskning — så som det också var i parapsykologins barndom. "Det ökande missnöjet med de magra och diskutabla resultaten i laboratoriet visar att detta område inte längre erbjuder parapsykologin de nya horisonter som det tycktes göra för fyrtio år sedan, i synnerhet som begåvade sensitiver aldrig har kunnat överföra sin förmåga till laboratoriet."

"Det tycks endast finnas en väg för den psykiska forskningen att gå, endast ett område som modern parapsykologi har att undersöka — de psykiska fenomenen själva. Detta innebär att lämna laboratoriet för att studera de psykiska fenomenen så som de förekommer i verkliga livet. Jag kan föreställa mig att vad jag föreslår som nödvändigt för parapsykologin kommer att mötas med rop om 'återgång'. Men det är det inte alls fråga om. I dag är parapsykologerna utrustade med en ny teknologi och med mätningmetoder,

vilka kan leda till genombrott som man aldrig drömde om i parapsykologins tidiga historia. Om parapsykologin inte skall stagnera, måste den vända sig till dessa områden."

RHINE...

Pionjären professor J. B. Rhine menar att inga grundläggande fel existerar inom den experimentella parapsykologin. Men det finns svårigheter. Psi-processen är omedveten och kan därför inte så lätt kontrolleras eller demonstreras. Ja, psi är förmodligen den svåraste mänskliga funktion man kan studera, åtminstone inom beteendevetenskaperna. Den är inte bara omedveten, den har heller ingen känd stimulusprincip, är inte knuten till något organ eller sinne, någon körtel eller muskel och har ingen känd förbindelse med fysiska principer.

Kritiken mot den experimentella parapsykologin betecknar Rhine som en serie missförstånd, "falska alarm". De upprepningsbara experimenten existerar, påpekar han, t. ex. vissa djurförsök: i tre länder utförda framgångsrika experiment med automatiska anordningar har visat förutvetande hos möss.

TIDSKRIFTEN SCIENCE PRISAR HYNES BOK

Genom en anmälan skriven av dr. Bruce C. Murray, en geofysiker vid California Institute of Technology, har den högt respekterade amerikanska tidskriften Science (vetenskap) gett sitt gillande åt professor J. Allen Hyneks nyutkomna UFO-bok, The UFO Experience. (Se Gösta Rehns artikel i förra numret!) Hynek betecknas som en trovärdig forskare vilken förtjänar att hans vetenskapliga kolleger lyssnar på honom. Murray talar om Hyneks "svidande kritik" av Condonrapporten och säger att hans "försvar för UFOs som ett giltigt... vetenskapsämne är mer trovärdigt än Condons försök att hänfullt förintada dem".

Hynek har med sin bok åstadkommit ett uppskov i domen av UFOs, menar dr. Bruce C. Murray.

(Källa: UFO Investigator, september 1972.)

”SNUSEN”

Han var en av dem som kallas original. En av de ensamma. En av dem som bär öknamn. Möjligen medförde dessa förhållanden att han var olycklig. Men det är inte så säkert. Lyste inte en mildhet i hans ögon, och låg inte en mjukhet på läpparna?

Det fula namnet — det som han inte var döpt till, det som inte var inskrivet i kyrkböckerna men som ungarna elak-glada tog i sin mun, hojtade fram — det hörde han väl flera gånger. Han kunde inte vara omedveten om det. **Snusen!**

Snusen... han gjorde väl ingen förnär. Såg ut att vara en snäll och försynt människa. Ja, kanske det var felet med honom. Och att han inte talade riktigt som andra, inte såg ut som andra. Han var särpräglad, men inte på ett imponerande sätt, utan som den som är liten... ja, velig, konstig. Och därför slängde ungarna glåpordet efter honom... Snusen... ett namn som han kanske inte fått för att han troddes begagna snus, utan snarare för att det var ett så passande namn på honom. Ja, det var ju något snusbruntgult över hans gestalt.

— Nu kommer Snusen, kommer Snusen... skrek barnungarna.

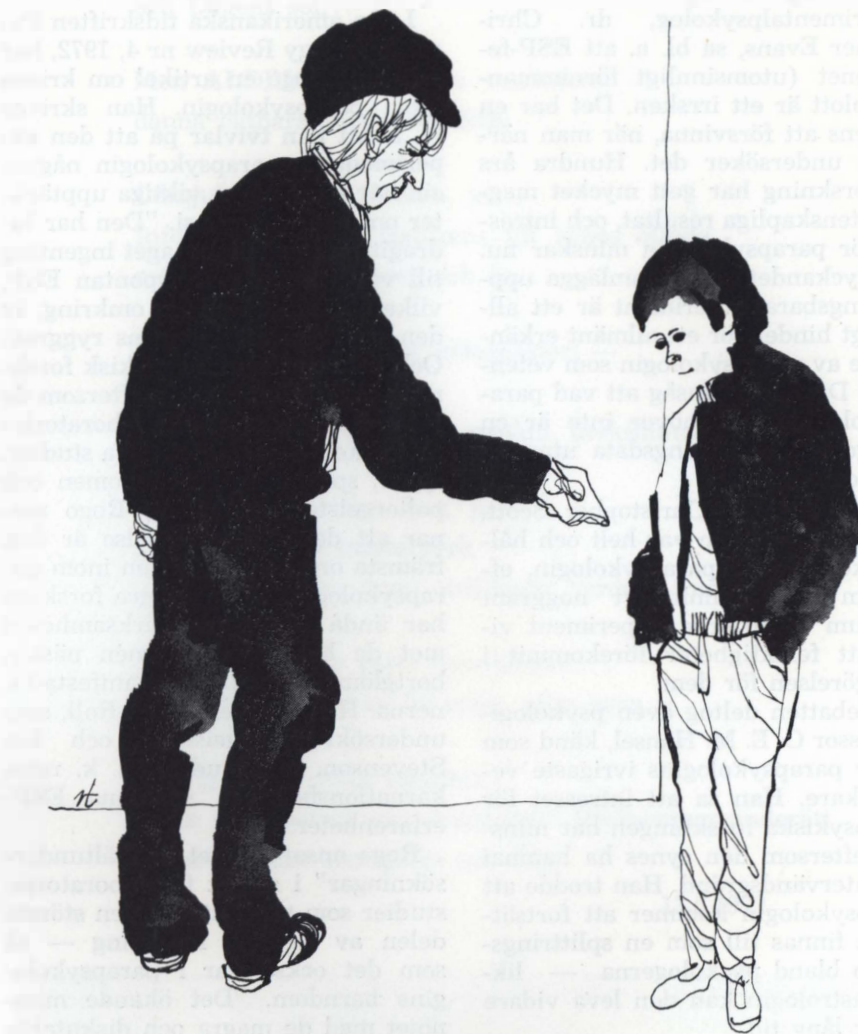
Han hörde det, men demonstrerade en viss överlägsenhet, när han stannade och sa med en mjuk, vattning röst, i det han såg äldre-farbroderligt förebrående på barnen:

— Inte ska ni ropa så där efter folk, förstår ni väl?

Men det glimmade till av ett hat i ögonen, och han gjorde ett par ansatser till språngsteg mot ungarna, när de ännu ropade några gånger.

Lille Jens Träddhammar var en rödhårig fyr. Han stannade framför Snusen, när de andra stack. Stod ganska tätt intill honom och tänkte att nu står jag här och ser Snusgubben i ansiktet, sen säger jag till dom andra att jag såg snuset i mungiporna pån, hur det rann ner över hakan och droppade, äckligt och vått, på rocken i bruna droppar.

Den lille grabben såg elakt på Snusen ur vänstra ögonveckan. Den elakhet som gör glad, den som värmer det kalla hjärtat, den som gör

III. R. Turner

liten stor.

Men Snusgubben sa att maskrosorna lyste. Maskrosorna som en del tyckte var ogräs som skulle ryckas upp och kastas bort. Men som var gula som små-solar, där de stod tätt-tätt på den ovårdade gården och gladdade den uppmärksamme vandraren.

Är detta fnoskigt, som han säger? undrade Jens. Är det väl. Andra stora skulle inte säga så om de fula, gula blommorna. De skulle väl ha svurit sitt dj-a och velat maskrosorna åt h-e?

Sen frågade Snusgubben vänligt vad Jens hette. Kanske sökte han

en snäll-kontakt med barnet. Kanske var han rentav förtjust i barn. D.v.s. snälla barn. Han tittade litet misstänksamt på pojken med den röda kalufsen och skära hyn. Tittade på hans blå ögon och smala axlar.

— Vad heter du?

— Jens, svarade pojken uppriktigt. Kanske påverkad av auktoriteten i den äldres röst... men kände samtidigt som att han egentligen inte skulle ha svarat så, inte talat sant och lämnat ut namnet till Snusgubben. Han skulle ha hittat på nåt fånigt i stället, så som Korkskruv eller Fullisjutton. Men så hade i alla fall det rätta namnet slunkit över

läpparna.

Jens kände sig litet generad för att han stod och pratade med Snusen. Men ändå nyfiken. Med en växande snällhet ini sig.

— Och du går här och leker? sa Snusen.

— Ja, svarade Jens.

— Det är riktigt det.

Och så började den lille att prata med gubben. Orden trängde sig på, liksom ett behov.

— Vad heter farbror?

— Vincent, svarade denne. Utan att ändra sin i botten misstänksamma blick, utan att riktigt våga ge sina känslor åt pojken, som stod där liten framför honom.

Jens försökte en vänlighet, sträckte fram hakan och log.

Gubben hade börjat gräva i sina fickor, och samtidigt tänkte Jens hur konstigt det var att Snusen hette Vincent. Borde han inte ha haft ett helt annat namn — eller inget namn alls? Det var något märkvärdigt med att Snusen hade ett namn som andra — så som Alfred, Konrad och Gustav.

Vincent. Han var Vincent. Liksom Jens var Jens. Det var en egendomlig, överraskande upptäckt. Han hade alltså nån som kallade honom Vincent. Käre, snälle Vincent...

VIPASSANA

Forts

ker jag ofta vara medveten om allting, träd, fåglar, barn, bilar osv. — varvid jag ersätter alla negativa tankar med positiva.

Är det nödvändigt att ha en meditationslärare?

— Nej. Men i början kan det vara till stor hjälp och stimulans. Ingen lärare i meditation kan hjälpa en, om man inte förmår hjälpa sig själv. Man måste bli sin egen mästare, måste finna "luset" inom sig själv. Man måste själv gå "vägen" till mogenhet, mästerskap och frihet.

Meditation, kan man "leva" på det? Eller har Bruno Mertens någon religiös tro?

— Något av det mest skadliga som finns är religiös tro, eftersom en sådan endast uppkommer i ett omedvetet sinne. Den omedvetne tror på vad andra säger åt honom. I stället för tro måste komma kunskap och förståelse från meditationens erfarenheter. Gud? Det är fel att tala om Gud. Vi kan inte ha något be-

Kunde nån säga så?

Så hade Vincent fått fram ett fotografi, och han räckte det åt Jens. Pekade på det. Det var en gammal tant med vitt hår och prickig klänning. Hon var tjock och såg liksom förvånad ut. Halsen var grov och hakan ganska bred.

— Vem är det? frågade Jens.

Vincent kom med en motfråga:

Vad tycker du? Är hon inte fin?

Nje... Men hon kanske är snäll?

— Det är hon. Den snällaste i världen. Mamma.

Jens kände sig paff. Mamma! Var det hans mamma?! Hade Vincent en mamma, och såg hon ut sån?! Var den tjocka tanten hans mamma... Pojken tittade upp i ansiktet på Vincent, men med nya ögon nu. Han gapade. Men han förstod. Och han kände sig generad-ångerfull. Tyckte inte att Vincent var så egendomlig längre.

Han sa inget, den lille. Men han kände. Borta var kylan. In kom värmen, mänskligheten.

Så stoppade Vincent kortet i rocken och gick. Lille Jens stod kvar stilla och petade med foten i gruset, såg efter Snusen-Vincent, som gick bortöver gatan i sin långa, bruna

rock, sakta, beskedligt.

Och så kom de fram, alla de andra, Ola, Gunnar, Stig och Hattman, några av dem korta och satta, en liten tjock, en lång — men alla grövre än Jens, med tjockare nackar, kortare lugg i pannan.

— Haru pratat med Snusen? sa de. Vad sa ni till varann? Vad språkade ni om?

— Inget, svarade Jens osant. Men ni ska inte vara dumma mot Snusen. Vincent heter han.

— Vincent! brast de ut i gapskratt. Kan en kille med svamphjärna heta Vincent? (Det fanns också en fotbollsspelare som hette Vincent.) De gjorde något komiskt av detta och målade på namnet med alla fula ord de hade.

*

Kanske var det inget märkvärdigt som hände. Bara en småsak. Jens hade pratat några ord med en man som ansågs fnoskig, var ett original, känt i hela stan, och bar ett löjligt öknamn. Mannen hade visat honom ett kort av sin mamma. Sen hade kamraterna kommit och sagt dumma anmärkningar om mannen.

Men det var den dagen som Jens började känna sig främmande för människorna. Han erfor en samhörighet med Snusen.

SM

gripligt gudsbegrepp. Men så mycket kan vi säga, att den Gud som det talas om, existerar inte. Vad som existerar är ett slags intelligens, som är fulländad och oändlig, lik en dator, ser allting som händer, såsom ett moln som hänger över hela världen. Denna intelligens, den skapande principen, kan producera tankar, och den projicerar sig själv bl. a. i oss. Den skapande intelligensen är fullkomlig, den kan inte göra några misstag. Vår uppgift i livet är att demonstrera vår mänskliga fulländning, och detta kan vi göra genom att fullända vårt sinne. Syftet med vårt liv är att uttrycka den skapande intelligensen.

Tror Mertens måhända på reinkarnationen?

Han svarar att vi kan ju inte ens komma ihåg något av vad som hände under de första åren av vårt nuvarande liv. Därför är det ingen större mening med att tala om återfödelse. Mertens har i meditationen sett egna tidigare inkarnationer, men han brukar inte tala om det,

eftersom det kan vara fantasier eller illusioner. Det finns inga bevis. Reinkarnation är en *möjlighet*, inte mer.

På mänsklighetens framtid ser Bruno Mertens positivt.

— Jag är övertygad om att vi är mycket nära en ny medvetenhet nu — som innebär att människorna handlar inte för sig själva utan för helheten. När människorna blir medvetna, upphör lidandet i världen. Då kommer de att arbeta inte för sin egen skull, inte för att tjäna pengar och roa sig själva, utan allt handlande kommer att gå ut på att arbeta för alla. Jag är övertygad om att det inte kommer att dröja länge förrän vi får en ny medvetenhet i världen, och kanske sker detta på grund av meditationens spridning, så att lidande och grymhet upphör. Ty grymheten är nu mycket stor, och ur lidandet föds en ny medvetenhet.

Bruno Mertens, Zuidzijde 72 a, Bodegraven, Holland.

Per Glanell:

SÅ TALADE KRISTUS

Ingen kan vara min lärjunge om han icke hatar sitt eget liv.

L 14:26

Den som älskar sitt liv han mister det.

J 12:25

Ingen kan vara min lärjunge om han icke försakar allt vad han äger.

L 14:33

Lärjungaskap är omöjligt utan denna försakelse. Det är lika omöjligt som att uppföra en byggnad, när man inte äger vad som behövs.

L 14:30

Det är som att draga ut mot en dubbelt övermäktig fiende.

L 14:32

Utan en total försakelse är lärjungen värdelös som salt, vilket förlorat sin sälta.

L 14:35

Samlen eder icke skatter på jorden.

Mt 6:19

Tagen intet med eder på vägen.

L 9:3

Gå bort och sälj allt vad du äger.

Mr 10:21

Himmelriket är likt en värdefull skatt. För att kunna förvärva den måste man "gå bort och sälja allt vad man äger".

Mt 13:44

Himmelriket är likt en dyrbar pärla. För att kunna förvärva den måste man "gå bort och sälja allt vad man äger".

Mt 13:46

Säljen vad I ägen och given allmosor.

L 12:33

Samlen eder skatter i himmelen.

Mt 6:20

Söken först efter hans rike.

Mt 6:33

Den som icke gör efter dessa mina ord må liknas vid en man som byggde sitt hus på sanden. Dess fall var stort (ned i avgrunden).

Mt 7:27

Om I icke omvänden eder och blivit såsom barn (egendomslösa) så skolen I icke komma in i himmelriket.

Mt 18:3

Om eder rättfärdighet icke övergår teologernas och prästernas, så skolen I icke komma in i himmelriket.

Mt 5:20

Ve eder I som ären rika.

L 6:24

För fattiga förkunnas glädjens budskap.

L 7:22

I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon.

Mt 6:24

Haven I icke varit trogna vad det gäller den orättfärdige Mammons goda, vem vill då betro eder det sannskyldiga goda?

L 16:11

Den tjänare som fått veta sin herres vilja men inte gjorde därefter, skall bli va straffad med många slag.

L 12:47

Ve eder, som nu len. Ve eder, som nu ären mätta.

L 6:25

Ingen kan vara min lärjunge om han icke hatar sin hustru och sina barn.

L 14:26

Dessa hårda bud visar, hur den högsta kärleken uttryckes i levande livet. Det är den kärlek alla talar om, men här är den formulerad i klarskrift och utskriven i detalj. Kärleken är alla predikanter älsklingstema. Befria den från orgelbrus och tempelsång. Ta ned den från högmässoretorikens luftiga himmel till verklighetens fasta mark, och den får detta obarmhärtiga utseende.

Dessa kalla hatbud och verop visar blott, hur den högsta och varmaste kärleken ska omsättas i handling, och för den kärlekshandlingen ryggas de flesta tillbaka. Den smala väg som leder till livet finner blott de få. Den breda vägen till fördärvet myllrar av folk — Mt 7:13. Disproportionen är så stor, att den bör allvarligt oro även de troende, och medicinen är så besk, att den måste kapslas in i liknelsernas sockerpiller.

Det finns i dessa bibelcitater inte ett ord om nåd. Det finns ingen plats för nåd i dessa obönhörligt krävande och hotfullt ultimativa

diktat. Ordet tro förekommer inte heller. Det finns inte den minsta antydning till, som kyrkan lär, att tro spontant skulle utlösa dessa goda handlingar eller rättfärdiggöra utbliven handling. Jesu framställning är helt väsensfrämmande för gängse komfortabel trosuppfattning, och han är lika revolutionär nu som då. Vad Jesus kräver är gärningar och inget annat än gärningar. Denna gärningslära är lika framträdande i de tre "äkta" evangelierna, som den är tillbakaträngd av kyrkan och den rättfärdiggörelse genom tro, som inte ens upphovsmannen Martin Luther blev rättfärdig på.

"Paulus har förstört evangeliet", säger skådespelaren Max von Sydow, sedan han omsorgsfullt studerat bibeln för att sätta sig in i rollen som "Mannen från Nasaret". Ingenting kan vara mera sant. Paulus tycks inte ha haft någon kännedom om detaljerna i Jesu undervisning, och han kommer med en egen och högst privat voodoo. Det är på denna Luther bygger sina teser om rättfärdiggörelsen och inte på Jesus. Luthers akrobatik är så mästarelig, att den finns införd som bilaga i 1917 års bibel. Jesus varnar för falska profeter i fårakläder. Vi har dem inpå knutarna, draperade i en språkdräkt som förför och berusar.

Jesu lära är genomglöddad av högsta etiska strävan. Det är hunger och törst efter rättfärdighet — Mt 5:6. Det är kamp för att nå fullkomning — Mt 5:48, kamp för att komma in i himmelriket — L 13:24, bön utan återvändo — L 18:1, outtröttligt ropande dag och natt — L 18:7 och ett allt förlåtande sinne — Mt 18:22. Det är ståndaktighet intill änden under lidande och förföljelser, ty Jesus har inte kommit för att sända frid, utan svärd och söndring — Mt 10:35. "Vaken därför och bedjen oavslutligen, att I mån kunna undfly allt som skall komma och kunna bestå inför Människosonen" — L 21:36. "Om ditt öga förleder dig så riv ut det. Om

din hand är dig till förförelse så hugg av den." Så allvarlig är situationen för människan, att stympning kan förordas för att undkomma Gehenna, där masken icke dör och elden icke utsläcks — Mr 9:43. Buddha ger liknande drastiska anvisningar. Samma tongångar finns hos andra heliga, och det är en stötesten för de salongsreligiösa.

Den tro Jesus vanligen talar om är en kraft som spränger berg, stillar storm, uppväcker döda och botar sjuka. Dessutom är syndaförlåtelsen fullt synbar. Den sjuke blir frisk — Mt 9:6. Den tro vi mestadels möter idag får av Jesus en förödande kritik, och den kritiken är ett underkännande av Luthers tro. "Varför ropen I till mig: Herre, Herre, och gören dock icke vad jag säger" — L 6:46, Mt 7:21. Många som har bekant sig till Jesus skola på domens dag bli bortvisade som o-gärningsmän — Mt 7:23. En troende ja-sägare är sämre än en förnekare, som verkligen gör sin herres vilja — Mt 21:31. Hur vanligt är det inte att "de ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig" — Mt 15:8.

Lovsånger och pris, stolta trosdeklarationer och hallelujarop i all ära, men offret och försakelsen, troslevets verkliga frukter, det är svårt det. Därför går det som det går. Många skola komma från öster och väster och bli bordsgäster i Guds rike, men rikets barn skola bli utkastade i mörkret. Där skall varda gråt och tandagnisslan — Mt 8:11. Vart träd som icke bär god frukt bliver avhugget och kastat i elden — Mt 7:19.

Jesu kritik av sin tids präster gällde inte deras gärningar, som vi får lära oss av kyrkan, utan tvärtom deras brist på gärningar, "ty de säga men göra icke" — Mt 23:3. Den kritiken är lika aktuell i våra dagar. Det är anmärkningsvärt hur ofta Jesus hyllar Moses, lagen och profeterna. När han ombeds namnge det yppersta budet, så har han inget annat att visa på än det som redan finns i lagen — Mt 22:36.

Att Jesus är förlåtelsen för våra synder är kyrkans allt dominerande tes, och enligt denna är förlåtelsen beroende av en annan och inte en själv. Den är beroende av en annans gärning och inte ens egen. Det låter alldeles för bra för att vara sant, och är det inte heller enligt Jesus. Hans förkunnele går rakt emot kyrkans och säger, att förlåtelsen beror på en själv och inte en annan. T. ex. "Om I icke förlåten

människorna, så skall ej heller eder Fader förlåta edra försyndelser — Mt 6:15, 18:35, Mr 11:25. Det är alltså våra egna gärningar som bestämmer förlåtelsen, och enligt denna sats dog Luther lika oförlåten av Gud som hans motståndare var oförlåtna av honom.

Samma karma-logiska lära går igenom evangelierna som ett huvudtema. Med det mått som I mäten med skall också mätas åt eder. Med den dom varmed I dömen skolen I bli dömda — Mt 7:2. Efter dina ord skall du dömas rättfärdig, och efter dina ord skall du dömas skyldig — Mt 12:37. Det är inte tron utan gärningarna som är den avgörande och utslagsgivande faktorn. Människosonen skall komma i sin Faders härlighet, och då skall han vedergrälla var och en efter hans gärningar — Mt 16:27.

En klart utformad gärningslära i tanke, ord och yttre handling utgör fundamentet i Jesu undervisning. De högstämde saligprisingarna är inget annat än en sådan gärningslära. Den nyanserade framställning Jesus där ger, bryter kyrkan udden av och ersätter med ett grovt "saliga äro de som tro". Jesus ger oss andliga lagar, kyrkan kullkastar dem. Jesus pekar på möda och kamp, kyrkan ger oss en bekväm avlatstro. Jesus är i överensstämmelse med andra religioner, kyrkan reser murar och oöverkomliga motståndningar. Bergspredikan och den himmelshöga etiken och femtio varningar för helvetet kan man rycka på axlarna åt i den allena saliggörande trons namn.

Varhelst en människa uppfyller de rätta betingelserna, upplever hon frälsning, nåd och salighet, oavsett vilken gudom hon tillber eller inte tillber. Jungfrufödsel, helbräddgörelse och andra underverk ligger inte utom utan innanför de andliga lagarnas ram. Buddha sade sig bara vara en vägvisare. Jesus tilldelar sig själv samma blygsamma roll när han säger: Den som icke tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han kan icke vara min lärjunge — L 14:27, Mr 8:34, ty den som vill bevara sitt liv, han mister det.

Sälj allt! Försaka allt! Inför sådana uppmaningar kan den kristne tveksamt fråga sig: Är vägen verkligen så förtvivlat smal och porten så trång, att man måste lämna hus och hem, hustru och barn och allt det man älskar mest här i livet? — L 14:26. Valet är inte lätt, när han ser en svensk översteprästs ta 100.000 kr för att predika fattigdo-

mens evangelium och uttala sitt "ve eder som ären rika". Det är inte lätt, när de institutioner som skulle underlätta försakelsen har svartlistats av våra lutherska beännare och utmålas som fängelser. Sökandet efter svar kanske leder fram till budismen och världens förnämsta urkund Pali-kanon. Där finner han denna försakelse så självklar, att den inte behöves ifrågasättas.

Om han nu utifrån denna påverkan blir en ordets görare i stället för bara dess hörare, så blir han självfallet en bättre kristen. För den som läser sin bibel som en kokbok förblir kristendom och buddism oförenliga. Den däremot, som ser till anda och innehåll, har ingen anledning att överge Jesus, om han skulle råka bli buddist, lika litet som det finns anledning att sälja bilen när man köper flygplan. Den som söker fullkomningen måste ändå dock till slut försaka allt, biblar, lärosatser, trossystem och till sist den käraste av alla leksaker — tanken. "Saliga äro de i anden utblottade" — Mt 5:3. "I en stund då I icke tänken skall Människosonen komma" — Mt 24:39—44.

Detta är en bekännelse till Kristus. Det är också en bekännelse till all äkta och ädel religion världen över, som lär oss vandra den smala väg som leder till Livet och lösgör oss från allt som binder på jorden — Mt 16:19.

RYTMOSCOPE

ger Er 6 månaders personlig biorytmisk information och kan avslöja Era "goda och dåliga dagar". Biorytmisk information har blivit en viktig rådgivande faktor för alla som vill planlägga sin verksamhet och t. ex. välja lämpligt datum för alla betydelsefulla handlingar. Rytmoscope beräknas och sändes mot postförskott. Meddela födelsedag, månad och år.

Pris kr. 24:— + porto. Beställes genom:

F:a Rytmolys

Kronobergsg. 21 4 tr.
11233 Stockholm

ROSENKREUZARNES
VÄRLDSASKADNING

eller Mystisk Kristendomslära
av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP

svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

Så här gick det till. Det var år 1959. Unge Richard Bach (amerikan) även kallad Dick, är 24 år. Han är gift med sin söta flicka sedan högskoletiden, Bette Franks. De har ett barn. Det andra är på väg. Och hur skall de försörja sig?

Dick har alltså gått på college, han är vidare utbildad till jetplanförare. Över allt annat älskar han att flyga. Men han har sagt upp sig från jobbet, för att de yngsta inte får flyga de dyra jetplanen utan i stället sätts till manschettarbete på kontor. Det uthärdar inte Dick.

Han försöker slå sig fram på olika sätt. En tid distribuerar han telefonkataloger. En tid säljer han smycken. Han är journalist, frilans, skriver artiklar om flyg och flygandets konst. Men någon fast anställning som reporter får han inte, han skriver för underligt, för rapsodiskt. Och för övrigt vill han inte bli fastlåst, hela hans historia rör sig ju bland annat om detta.

En kväll går han och strövar ensam utmed en kanal. Då hör han en RÖST till höger bakom sig. Rösterna säger tre ord, ett namn: JONATHAN LIVINGSTON SEAGULL. (John Livingston var namnet på en känd pilot på 30-talet, seagull betyder havsmås.) Dick vänder sig om. Där finns inte någon människa bakom honom.

Då reste sig håren på Richards huvud, sägs det. Han skyndar hem, sätter sig på sin sängkant, funderar. Efter några minuter gör han precis det som hans nära vänner skulle väntat av honom i en sådan situation. Han bekantar sig med rösten. Han säger högt: "Nej, hör du, RÖST, om du inbillar dig att jag begriper vad det här betyder, så är du spritt sprängande galen. Ifall det betyder något, får du allt förklara det för mig."

Och så händer något mera. Inte bara rösten når fram till Dick, nu börjar en hel historia utspela sig framför honom, måsar singlar i luften, han ser alltsammans som på en biografduk. Han har bara att skriva ner det med sin gröna kulspeppenna! Och det gör han. — Detta är upprinnelsen till den numera ryktbara berättelsen om **Jonathan Livingston Seagull**.

Det är en så liten volym, sägs det, att "Nalle Puh skulle kunna bära den i rockfickan". Och den är "så oköttslig att en jungfrulig vestal skulle kunna välja ut den för högläsning på någon kyrklig tillställning". Den är Amerikas bestseller i toppklass just nu, ingen hardback

Birgit Lange:

JONATHAN HAVSMÅS

har sålts på det sättet efter **Borta med vinden**. År 1972 har **Jonathan** gått i över en million exemplar. Den kommer väl hit till Sverige också.

Vad handlar boken om? Om en havsmås som blir mästerpilot. Redan som kyckling bara längtar han efter att lära sig flyga bättre och fortare än någon annan mås. Hans mamma ber honom uppföra sig som andra måsar och äta mer. "Du är ju bara ben och fjädrar, min lilla gosse", säger hon. Hans pappa varnar honom; livet är hårt. Men Jonathan kan inte låta bli att träna och träna. Snabbare fart. Mera suverän i störtdykning. Ibland ger han nästan upp. "Jag är havsmås, begränsad av naturen. Om det varit meningen att jag skulle flyga riktigt fort, skulle jag haft falkens korta vingar." Jonathan dyker med vingarna delvis hopfällda och uppnår yttersta tänkbara hastighet ("terminal velocity").

Det är ett otroligt genombrott. Men Flocken är blind för de strålande framtidsutsikter Jonathan öppnat för måssläktet. De vill inte veta av honom. Han är annorlunda. De kör bort honom. Då fortsätter han att träna ensam. Till sist kommer två skimrande vita måsar, som kan flyga tillsammans med honom i fulländad formation. Och de tar honom med sig till vad både Jonathan och läsaren först tror är Himmelen.

Nu lär sig Jonathan att uppnå obeskrivliga höjder och färdigheter. Slutligen lär han sig t. o. m. att förflytta sig blixtnabbt bara genom att tänka förflyttning!

Nu får han också veta att det i själva verket inte finns någon himmel och inte heller någon död. (Han studerar för två havsmåsmästare, Sullivan och Chiang.) Livet innebär oändlig möjlighet till fullkomning, på en mängd olika medvetenhetsplan. När Jonathan undrar varför

det finns så få måsar på denna nivå, svarar mästermåsen Sullivan: "I motsats till dig är de flesta måsar bara intresserade av att äta, därför utvecklas de inte. Om du ingenting lär dig", säger Sullivan, "blir nästa värld likadan som denna, alla de gamla begränsningarna och den gamla tröga tyngden kommer då att finnas kvar att övervinna."

Men vi går händelserna i förväg. Boken om Jonathan blev inte färdig på en gång då år 1959. Inspirationen upphörde vid den punkt då Jonathan blev utkastad ur Flocken därför att han var annorlunda. Visionerna försvann. Rösterna tystnade. Och Richard Bach kunde inte göra något däråt. "Det låter löjligt", säger han själv, "men jag kunde inte hitta på något sätt att avsluta berättelsen." I åtta år blev den liggande.

Dick börjar flyga igen. Där är Berlin-krisen och luftbron, där är diverse NATO-uppgifter för amerikanska flygare. Vidare skriver Dick några böcker. En av dem lyckas tämligen väl. En liten tid är familjens ekonomi räddad. Annars har den nästan konstant varit uruselt, och den har väl inte förbättrats av att Dick och Bette i snabb takt fått sammanlagt sex barn. Fortfarande skriver han som frilans en massa artiklar.

Han har inte på årtal så mycket som tittat åt sitt manuskript om Jonathan. Men så händer något igen. Klockan fem en vintermorgon år 1967 vaknar Dick upp ur en underlig dröm om havsmåsar. En glimt av det visionära tillståndet bryter fram igen. Han rusar upp ur sängen, skriver ner vad han drömt. Och den här gången blir boken färdig.

Nu kommer nästa fas, Dick börjar söka förläggare. Det ena kända förlaget efter det andra avvisar hans Jonathan. Bedömarna skakar på huvudet åt boken. Vad är det här?

Är det skrivet för barn eller för vuxna? Nej, det är för konstigt. Det kan inte säljas.

På Mac Millans berömda förlag är en kvinna i hög position, Eleanor Friede. Hon fascinerar av manuskriptet och genomdriver att boken blir antagen till tryckning. Men några anslag för reklam får hon inte och på förlaget går boken i början under beteckningen "Friedes dårskap".

Hur och varför **Jonathan Havsmås** började spridas och säljas utan reklam är inte så gott att säga. Intresset tycks ha börjat i ockulta kretsar och bland hippies. Men efterhand breddas läsekretsen till dess försäljningen efter aderton månader har utvecklats till en lavin.

Nu trycks Bachs andra böcker också om. Paperback-rätten till Jonathan säljs för 1,1 miljon dollars. Filmregissörer anmäler sig. Bach, nu en rik man, måste skaffa sig en stor kanon bland skickliga jurister för att förhindra exploatering av Jonathan (Jonathan popsvisor, Jonathan vattenvingar, Jonathan plastdockor och Jonathan restauranger). En skiva, **Fly Jonathan, fly**, var på väg men stoppades och en ny restaurang i San Francisco fick ändra namn.

Författaren själv tar inte sin kommersiella succé och sin nya ryktbarhet med något dödligt allvar. Han ler sitt humoristiska leende, som också håller på att bli världsberömt, och säger: "Om det fortsätter i den här takten, och om mina beräkningar stämmer, så kommer hela jordklotet i april 1975 att vara betäckt upp till två fot med **Jonathan Livingston Seagull**."

Varför denna oerhörda framgång? Det frågar sig massor av läsare. Det frågar sig förbryllade kritiker. Och det frågar sig inte minst de vana och intelligent bedömare på förlagen, de som trodde sig begripa publikens önskningar och behov men avvisade Jonathan som osäljbar!

Jag vill inte försöka svara på denna penibla fråga, i varje fall inte förrän jag läst boken själv. Men här är några citat. De är hämtade ur den mycket stora artikel i Time av den 13 november 1972, där jag fått mina upplysningar. Numret har Richard Bach och hans havsmås på omslaget.

Måsen Jonathan i boken säger så här:

Livet är inte bara detta trista flängande till fiskebåtarna, fram och tillbaka, fram och tillbaka. Livet har mening. Vi kan lyfta oss upp ur o-

kunnigheten. Vi kan bli fria. Vi kan lära oss flyga.

Och en sorgsen mås med skadad vinge uppmuntras av Jonathan med dessa ord:

Du har frihet att bli dig själv, att förverkliga ditt sanna jag, här och nu. Ingenting kan hindra dig. Det är den STORA HAVSMÅSENS LAG.

När författaren vill sammanfatta bokens budskap, säger han:

Finn ut vad du vill ägna ditt liv åt, vad som skulle göra dig lycklig, och gör sedan ditt allra yttersta för att det skall ske dig som du vill.

De flesta av de tusentals människor som skrivit brev för att tacka Bach tycks ha tagit fasta på just detta budskap.

Så t. ex. skriver en målare: Er bok handlar inte alls om havsmåsar. Den handlar om hur en artist måste finna sin egen form, antingen publiken sedan vill köpa vad han åstadkommer eller inte.

Och RÖSTEN? Vad skall man säga om den?

Richard Bach har den starka känslan att det inte var han själv som författade boken. Hans inställning till den sällsamma röst som uppenbarade Jonathan för honom är vida mer komplicerad än vad vanliga sekulariserade människor skul-

le tänka sig. Don Gold, tidigare Bachs litterära agent, rycker på axlarna med en hjälplös världslig storsadsgest och suckar djupt. "Rösten, den där rösten", säger han.

Men sedan gör han ett tillägg: "Då Dick berättar för mig om RÖSTEN, kan jag inte annat än tro honom."

För varor och tjänster som utbjuds i annonser i denna tidskrift svarar uteslutande annonsörerna själva.

A. Information om elixiret, den 250-åriga "Haarlemer healing oil".

B. Information och demonstration av professor Lakhovskys MWO-kroppsennergialstrare m.m.

Positiva referenser finns.

C. Din personliga BIORYTM uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.

2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag.

D. Alltmer populära manastrålande LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjusigt turkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — positivt testad och lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister kan erhållas genom undertecknad. Många positiva uttalanden om L.L. finns av lyckliga ägare.

HARALD SCHUBERT

S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm
Tel. 08 - 33 19 32

SPIRITUALISTISK LITTERATUR

Begär vår boklista!

Bokförlaget Excelsior

Box 5314

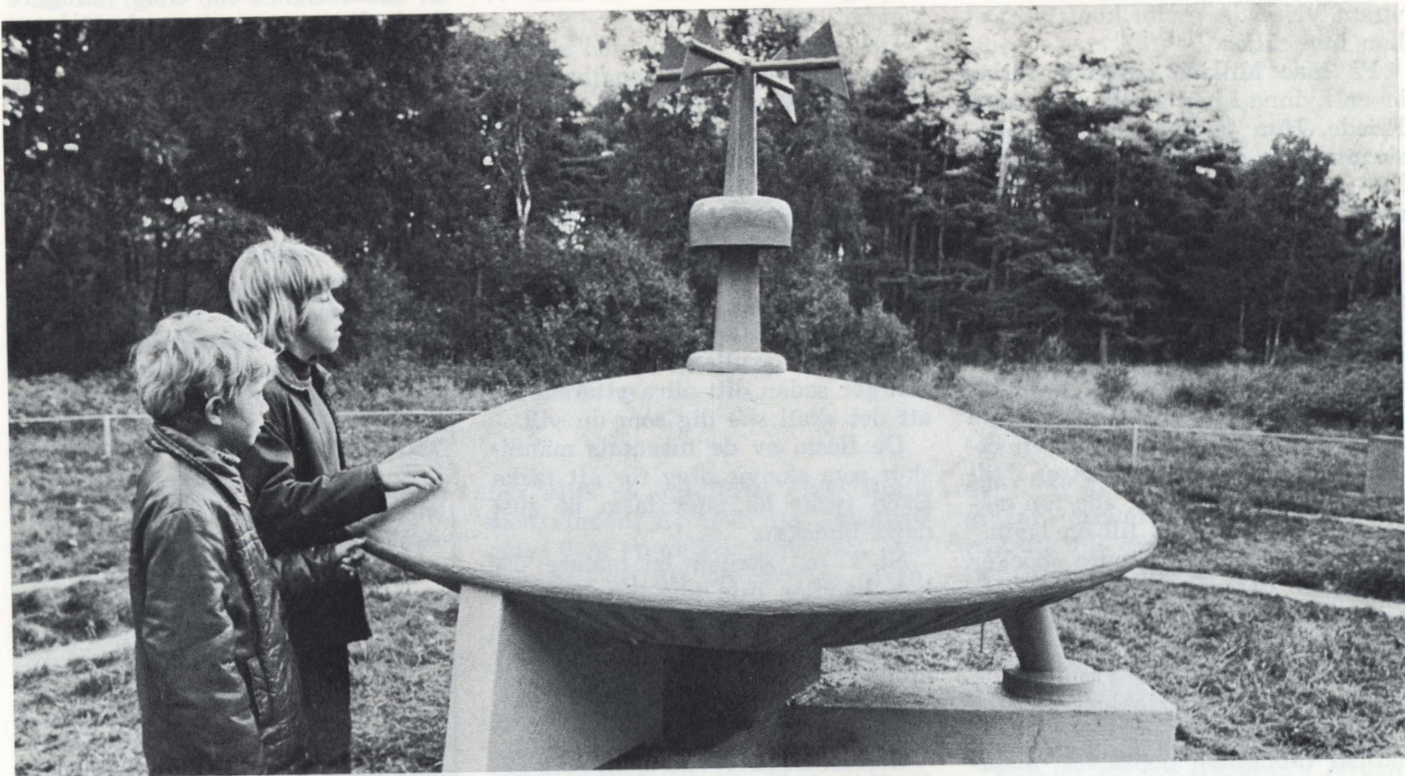
102 46 Stockholm 5

ALLA HAR VI LATENTA KRAFTER

som kan utvecklas och användas i vår tjänst. Den nya, omarbetade upplagan av våra enkelt och lättfattligt skrivna korrespondenskurser i praktisk psykologi, beskriver h u r . . . Begär prospekt!

ASSOCIATION I.I.C.

Box 6159, 102 33 Stockholm 6

ETT MONUMENT

Som vi berättade i nr 2 och 5 i fjol, uppger "pollenkungen" Gösta Carlsson att han 1946 såg ett landat rymdskepp och dess besättning på mycket nära håll. Det hände i en glänta i Vegeholmsskogen intill Ängelholm. Farkosten efterlämnade spår på marken, vilka sedan varit synliga i alla år. Som framgick av vår artikel i nr 5 hade "någon" grävt upp de ursprungliga märkena i marken, vilket i början var mycket förbryllande. Förklaringen kom efter någon tid. Det visade sig att Carlsson, i samförstånd med markägaren, bestämt sig för att till

eftervärlden bevara minnet av sitt möte med "tefatet". Därför har man nu grävt upp cirklarna samt dessutom en "fena" och fyllt urgröpingarna med cement. I cementen har man gjort inskriptioner med vägledande text, såsom "stödplatta", "fena" och "ljusramp". I mitten av gläntan har ett stort, konstgjort "tefat" placerats. Omkring allsammans finns ett staket med en port. En bänk att sitta på står i närheten. Platsen är svårtillgängligt belägen, men den ligger inte långt från badplatsen "Sibirien".

Önskas köpa:

Sökaren nr 2, 1964 (ev. i inbunden årgång).

Arthur Centerman
Byggmästaregatan 2 D
371 00 Karlskrona

HEALING!

F. S. Lind
dipl. massör o. sjukgymnast
Klostergatan 31
Örebro
Ring för tidsbeställning
019/11 33 79. Välkomna!

"YOGA-MEDITATION & YOGA-AVSPÄNNING"

EP-skiva i stereo av
BERT YOGA JONSON
Pris: 15:— plus porto
Yoga-Kultur, Box 5070
402 21 Göteborg 5 Tel. 031-24 07 97

En ny ideologi
för en ny tidsålder
DE GUDOMLIGA PRINCIPERNA
av Young Oom Kim
Boken kan köpas - eller lånas - hos:
HSA-UWC,
Fack, 104 32 Stockholm 19

UFO OCKULTISM ESP

Engelskspråkig litteratur.
700 titlar lagerföres varav 200 i pocket.
Rekvirera våra boklistor!
EDISTA postorderbokhandel
Box 4003, 180 10 ENEBYBERG

Gardner: Fads and Fallacies in the
name of Science (h) 16:80

lär allt om
**FREMTIDENS
ASTROLOGI**
ved selvstudium gennem
vort seriøse fjernkursus
Brochure tilsendes

ASTROLOGISK AKADEMI
POSTBOX 932
2400 KØBENHAVN NV

ERIC SÖDERSTRÖM

Forts

nic-Magnetic Centre Organisation.
Finns det några erkända vetenskapsmän som är anhängare av radionin?

— Ja, professor Pierre Baranger vid l'Ecole d'Agriculture i Paris är en varm förespråkare för radioni, likaså professor N. van Dorp van Vliet, som är chef för Nederlandse Biologische Stichting i Holland och en internationellt känd vetenskapsman, bl. a. medlem av styrelsen för internationella cancerförbundet. Vid Ghanas universitet finns en lärostol i radioni.

Radionic operator Eric Söderström, Domaine "La Brave", F-84210 Saint Didier, France.

MAITREYA

Forts

detta bl. a. med tanke på det nuvarande miljöproblemet — utan allt levande, både växt- och djurvärld.

Det är, menar Anagarika Govinda, mycket möjligt att Maitreya redan inträtt i jordelivet, men i så fall är han lika okänd av sin samtid som en gång Buddha och profeten från Nasaret, varför det är för kommande generationer han får betydelse. Vi kan dock redan nu i vad som händer och sker en smula ana hur de nya krafter han aktualiserar börjar göra sig gällande. Det är heller inte i yttre hänseende och i den materiella världen vi främst skall söka honom. Hans "rike" är inom oss, och det är också där vi i första rummet skall söka honom. Ju mer vi förmår rena oss och övervinna oss själva, desto mer kan vi närma oss honom och i inspirationen utvecklas till något bättre och riktigare, liksom vi i meditationens högsta och mest förfinade ögonblick möjligen kan ana något av honom. Anagarika Govinda slutar sin framställning med följande hymn till Den Store vi väntar.

Till den av kärlek uppfyllde

Vem är du, o Mäktige,
som knackar på hjärtats dörrar?

Är du den stråle av vishet och kärlek
som väller fram ur den tysta Muni,
upplysande tanken
hos dem som är redo
att mottaga det ädla budskapet
om befrielse?

Är du den som komma skall,
allt levandes frälsare,
som nu vandrar genom världen
i tusen okända former?

Är du den budbärare
som nått fram till andra stranden
och lämnat den flotte
med vilken man färdas
över den brusande strömmen?

Vem du än må vara,
o Mäktige, Upplysande:
vidöppna är kronbladen
i mitt hjärta
i den iordningställda lotus-tronen
för ditt mottagande.

Möter jag dig inte
var jag än färdas?
Kanske finner jag att du dvärls
i min broders ögon.
Jag hör dig tala i guruns röst.
Jag förnimmer dig
i moderns ömhet.

Var det inte du
som gjorde stenen levande,
som kom den att ta form
inför mina ögon,
vars närvaro helgade
invigningens ritual,
som strålade fram i mina drömmar,
som uppfyllde min levnad med ljus?

Du sol av tusentals hjälpande
armar,
som omfamnar allt,
o du med tusen ögon,
du vars blick förnimmer allt,
genomtränger allt,
som varken dömer eller vill någon
illa,
som värmer och bringar till mognad
likt ett fruktbringande sommarregn.

Du ljus
vars strålar omdanar och helgar,
av medlidande uppfyllt,
med vår svaghets afton
förvandlande dödens gift
till livets vin.

Överallt i ett hav
av hat och dysterhet
en stråle av vishet,
ett sken av medlidande,
där förnimmer jag dig,
o Mäktige,
vars strålände ljus
visar oss vägen till harmoni,
vars frid mäktar allt
i världens strid och oro.
O du av kärlek uppfyllde,
mottag mitt jordeliv
och välsigna mig med
pånyttfödelse i dig.

Vi presenterar för första gången
i tryck:

John W. Keelys maskiner för fri energi
(c:a år 1880) under titeln:

KEELY-PICTURES OF HIS DISCOVERIES

54 bilder samt inledande engelsk text.
Numrerad upplaga, häftad, A-4 format.
Pris kr. 150:— inkl. m + porto.

AB G WENDELHOLM

Box 140 69, 104 40 Stockholm

A. J. Kirchwegers alkemistiska tyska
upplaga från år 1723 i faksimil.

AUREA CATENA HOMERI

(Die goldene Kette Homers)
Inbunden, folio-format
Pris kr. 120:— + m. & porto

AB G WENDELHOLM

Box 140 69, 104 40 Stockholm

ARETS SVARTKONSTBOK!

MOSE ANDE OCH TROLLDOMSLÄRA

(Den Svarta Bibeln)
samt

DE TOLV SIBYLLORNAS SPADOMAR

Ur innehållet:

Ljusets och Mörkrets lära
Hemligheternas Hemlighet
De sju inseglen
De tolv tavlorna
Mose trolldomslagar
Den krönte ormen
De sju stora sigillerna
Eldens, Vattnets, Saturnus, Jupiters,
Mars, Solens, Venus och Merkurius
tavlor avbildade och förklarade
Den andebetvingande trolldomscirkeln
m.m.
40 illustrationer

Pressklipp:

"Härmed exemplifieras två strömmar
som sedan länge löpt parallellt. Det
rör sig om en typisk svartkonstbok, en
samling av besvärjelser samt anvisningar
för magiska handlingar. Den
sibyllinska litteraturen återspeglar och
stimulerar en aldrig sinande strävan
att förvärva hemliga kunskaper, vilka
skulle ge möjlighet att förutse kommande
händelser." Sv. D.

"Sigillerna och tavlorna är dess äktare."
A.B.

Pris 17:— (exkl. moms)

Finns i bokhandeln eller kan beställas
direkt från:

C. Topelius Bokförlag AB,
S:t Larsg. 47, 582 24 Linköping.

BOKRECENSIONER

BRA LIVSÅSKÄDNINGS- ANTOLOGI

En bok med sexton uppsatser "om begreppet liv" har sammanställts av Per Ragnar. Den heter "På väg mot en världsbild?". (Forum, cirkapris 28:— inkl. moms.) Allt är, förefaller det, nyskrivet, utom en essä av framlidne svensk-amerikanske astronomen Gustaf Strömberg, "Psyksiska fenomen och modern vetenskap", som Excelsior förut gett ut. Åtta av skribenterna känner vi igen från Sökarens spalter.

Nils-Olof Jacobson har, resonerande klart, skrivit om reinkarnationsforskningen (samt dessutom ett slags efterskrift). Hans bedömning: "Stevensons och hans medarbetares forskningar har inte bevisat att återfödelse är förklaringen till Warnasiris och liknande fall. Tills fortsatta undersökningar kanske ger någon annan lösning, förefaller det mig dock nödvändigt att allvarligt räkna med möjligheten av reinkarnation som en förklaring till dessa upplevelser."

Birgit Lange behandlar intressant John Björkhem, den svenske parapsykologiske pionjären, som stötte på åtskilligt motstånd; bl. a. vägrade flera biskopar att prästviga honom. Lange skriver (referat av ett omdöme om Björkhem): "Han ville få människorna — även i den 'lärdade världen' — att besinna att detta livet inte är det enda. (Så såg han nämligen saken.) Han ville hjälpa dem ut ur deras perspektivförträngning."

Överläkare Werner Duvernoy bidrar med en värdefull uppsats "Döden och jag", där utomkroppsliga erfarenheter och dödsbäddsupplevelser beskrivs och bedöms. "När man tränger in i alla dessa upplevelser kan man få en mycket djupgående inblick i människoväsendet. Knappast någon annan gång i livet än just i dödsögonblicket får vi en så fullständigt omaskerad och avgörande inblick i människosjälens och dess outgrundliga dimensioner."

Birger Qvarnström har en redogörelse för: "händelser och tankar i modern parapsykologi" i sin vanliga, vitala stil. "Många tecken tyder på att parapsykologin för närvarande är på väg in i ett utvecklingskede med vyer som kommer att ge ny kunskap om oss själva och den värld vi lever i."

Alf Ahlberg har gjort en subtil studie av "symbol och verklighet". "Mellan oss och verkligheten ligger alltså symbol-

världen som en slöja. Eller annorlunda uttryckt: symbolerna är det medium, vari verkligheten brytes innan den når oss, och det är ett filosofiskt grundproblem att bestämma de olika symbolvärldarnas 'brytningsindex'."

Antologins övriga namn är Sigurd Westerlund, Peter Nilson, Per Bruus-Jensen, Tor Ragnar Gerholm, Eva Lejman, Gustaf Strömberg, Jan Fjellander, Poul Goos, Eva Bräutigam och Hans Hof.

Om bokens syfte skriver Per Ragnar i ett förord: "Denna bok vill med hjälp av aktuella teorier, synpunkter och forskningar vidga den verklighetsbeskrivning vi normalt ägnar oss åt. Kanske är denna vidgning nödvändig då vi söker vägar ut ur dagens mörka verklighet. Är vi redan på väg mot en ny världsbild?"

SM

"GUDS ORD" OCH PSI

Stockholmsprästen Ingvar Laxvik började intressera sig för parapsykologisk litteratur som en följd av att han i sin tjänsteutövning rätt ofta fick höra människor berätta om upplevelser av parapsykologisk karaktär — och stod handfallen inför de frågor han fick. Intresset har nu blivit till en liten bok, "Parapsykologin och Bibeln", som Askild & Kärnekull har gett ut.

Pastor Laxvik jämför bibelutsagor om olika sorters underverk med uppgifter i modern parapsykologisk litteratur och gör kommentarer utifrån en enkel religiös tros ståndpunkt och bibelsyn. Ett syfte med boken är väl att med hjälp av den parapsykologiska vetenskapen ge ett indirekt stöd åt underverksberättelserna i bibeln — genom att påvisa att liknande händelser har iakttagits i nutiden — ehuru många av bibelns underverk "är så mycket mer imponerande". Författaren menar att "för förståelsen av Bibelns texter är parapsykologisk kunskap tveklöst en vinst".

För mig framstår pastor Laxviks bibelsyn som naiv och hans kommentarer som fromt irrationella och för det mesta alldeles ovidkommande. Men jag tycker ändå att hans skrift har en del tilltalande sidor. Han säger t. ex. att "ur kristen synpunkt borde den parapsykologiska forskningen — såvitt jag kan förstå — välkomnas och hälsas med utomordentligt stora förväntningar", och han tycker att "kyrkornas världsråd borde åtminstone kunna bi-

sträcka med ett ordentligt anslag till parapsykologin". Den sista meningen har han t. o. m. kursiverat. Dessa synpunkter måste ses med tillfredsställelse av den som uppfattar parapsykologin som viktig i livsåskådningssammanhang.

Kanske kan pastor Laxviks bok bidra till ett ökat intresse för den psykiska forskningen bland kristet troende i vårt land. I så fall har den ett positivt värde.

SM

TRE ONÖDIGA BÖCKER

Bokförlaget Trevi, Stockholm — Adam Helms — utger av någon anledning en bok "Astrologiska porträtt" av Traude Schneider och Gun Årestad. Större delen innehåller astrologiska beskrivningar av ett litet antal för allmänheten okända personer, nämligen Angelica Heim, Helena Lunde, Teodor Teben, Sara Berger, Kristian Berger, Vera Boman, Barbro Larsson, Mikael Bender — namnen meddelas här för den händelse någon av våra läsare skulle råka vara bekant med dem och således ha anledning läsa deras horoskop. I övrigt innehåller boken upplysningar om vad olika symbolkombinationer betyder, att ha solen i Väduren, månen i Vattumannen, ascendenten i Oxen etc. För att ha något nöje av upplysningarna måste man veta om man själv har månen i Vattumannen osv., vilket man inte vet. Man måste känna till planetställningen i sitt födelseögonblick för att få något utbyte av boken.

Askild & Kärnekull, som öser ut böcker, har nu gett sig in i spådoms-genren. "Sia och se" benämns "liten ockult handbok" och har skrivits av Sussie Bjurstedt. Författarnamnet låter kul, och rec. har möjligen träffat på det någon gång förut. Man får läsa om spå i kort, spå i sump, andar i glaset, drömtydning, slagrutan, pendeln, astrologi, kiromanti m.m. Men det hela är hållet på ett mycket ytligt plan. Litet förströelseläsning, om TVn gått sönder, inte mer.

Christer Topelius bokförlag i Linköping ger ut en serie "De gamla folkböckerna". Nr 4 i raden är "Mose ande- och trolldomslära samt de tolv sibyllornas spådomar", och den innehåller bl. a. urgamla besvärjelseramsor för lycka och framgång. Rec., som kan gå på vad som helst, uttalade några av dem — få se nu om det hjälper. — Ex.: "Jag, N.N., kallar dig Yhaijs ande genom El anden, genom

Yvaij Elohim, genom Ilel Elhon, genom Tajin Eseiij Tetragrammaton, genom Jeha, Zedaij, att ni följer mina order så sant som namnet Schemesumantie finns efter vilket Josua ropade och solen då stannade på sin plats."

Tron att det mystiska, ockulta, övernaturliga etc. lockar läsare har alltså förlätt flera förlag till utgivning av skräpböcker. Men vilket svenskt förlag ger ärofullt ut professor Stevensons "Twenty Cases Suggestive of Reincarnation" och professor Hyneks "The UFO Experience, a scientific inquiry"?

SM

BEARBETAD, GAMMAL JESUS-BOK

Bonniers har gett ut en omarbetad och kompletterad utgåva av den danske religionshistorikern Ditlef Nielsens bok "Den historiske Jesus", som skrevs för c:a 50 år sedan. "Den ursprunglige Jesus" heter skriften nu, och det är fil. dr Birger Edmar (vice ordförande i Sveriges Religiösa Reformförbund) som har gjort bearbetningen (men vad som är Edmars i det nya arbetet kan man inte alltid riktigt veta, ty Nielsen och Edmar flyter delvis in i varandra).

Professor Ditlef Nielsen tillhörde den kristna teologins liberala skola, vilken numer anses "föråldrad" av prästerna — tydligen emedan den lämnar alltför litet kvar som kan vara föremål för religiös dyrkan.

Boken är ett försök att nå fram till den ursprunglige, historiske Jesus och sopar med klara argument undan de många vidskepelser som den kristna tron in i nutiden varit behäftad med: jungfrufödseln, barndomslegenderna, Jesu gudom, treenighetsdogmen, försoningsläran, bokstavs-tron på bibeln — ja, även uppståndelsen, himmelsfärden och "kraftgärningarna" — och den påvisar Jesu beroende av sin tid och sin religiösa miljö, inte minst esséernas lära, som han både tog intryck av och vände sig mot.

Nielsen/Edmar visar att de vidskepliga dogmerna inte hörde hemma i Jesu egen "broderskapets religion" utan är teologiska tillägg och tolkningar. "Framtidens religion måste bli en reformerad kristendom", sägs det, d.v.s. bli den ursprungliga lära som den historiske Jesus förkunnade och som främst innehöll idén att Gud är en kärleksfull fader med ett bud till människorna: kärleksbudet. Myterna om övernaturliga händelser är främmande för sann kristendom och har inget stöd i Jesu egen förkunnelse anser förf.: "De yttre fysiska undren, de stora tecknen i naturen, som Messiasmytologin berättar om i samband med en frälsares födelse, liv och död, jordbävningen vid Jesu död, bergen som rämnade, gravarna som öppnades, allt detta har ingenting att göra

med verklig kristendom." Jesu verkliga förkunnelse innehåller ingenting som behöver stöta bort en modern människa, tror förf. Än helvetestron då? Bokens lösning av det problemat är att Jesus anknöt till föreställningar i tiden utan att själv dela dessa, bl. a. då tron på ett helvete. Tyvärr måste jag nog säga att om Jesus verkligen inte trodde att det fanns ett helvete, så skulle detta någonstans klart ha markerats i återgivningen av hans lära. Nu hänvisar han till helvetet som till en realitet, så man måste anta att han trodde på vad han sa.

Framställningen av de vidskepliga dogmernas oförenlighet med Jesu egen förkunnelse är övertygande, och man undrar varför kristenheten inte kan skaka av sig dessa och resolut säga ifrån att de inte längre har något med den kristna tron att göra. "En strängt historisk skildring av Jesu liv ger på avgörande punkter en annan bild än den officiella kyrkolärans", säger förf.

Till Jesu underverk förhåller sig boken mer negativ än denne anmälare. Men den säger en klok sak: "Vill man tro på de mot naturlagarna stridande undren i bibeln, då bör man också tro på de under som den samtida icke-bibliska litteraturen berättar om" (d.v.s. om andra undergörare än Jesus). Så långt är jag med. Däremot tror jag inte på riktigheten av fortsättningen: "Gemensamt för dem alla är att de inte har något att göra med verklig historia. De är utsmyckningar, som tidens smak fordrade." För den som har kännedom om parapsykologiska fenomen (bl. a. healing) faller det sig inte lika naturligt att så kategoriskt förneka "undrets" möjlighet.

"Den ursprunglige Jesus" är en läsvärd bok, tycker jag, men naturligtvis är den inte up to date i fråga om problemen och deras svar. Men den är lätt att läsa och rik på vett.

SM

SYNSKA MINNEN

Raden av svenska böcker, författade av "synska" personer, blir allt längre. Paranta och veckopressomsvärmade Astrid Gilmark har skrivit ihop fyra stycken, nämligen "Jag vet", "Jag ser", "Jag hör" och "Seanser". Syn- och hörselmediet Lilly Åkerblom, "död" sedan en tid, gav ut "Bortom mänsklig horisont". Sibyllan på Sibyllegatan Charlotte Leopold von Arenstorff kom för några år sedan med "Manna från himlen". Senaste bokhösten har en skrift av ett holländskt medium, W. A. H. Mulder-Schalekamp, presenterats i svensk översättning — "På gränsen mellan två världar" heter den.

Bland de senaste utgåvorna i genren är också tre volymer Anna Elisabeth Westerlund — en norska — med Larson som

förläggare. De heter "Synsk", "Bakom fasaden" och "Jag fann liket". Ni kanske kommer ihåg Westerlundskan från Kvällsöppet? Hon klarade sig bra där.

De allra färskaste exemplen på de synskas iver att publicera sig i bokform är Helga Braconniers "Mitt liv med det okända", som Allhems förlag har gett ut, och "Sierskan" av finskan Aino Kassinen (Larsons förlag).

De tolv böckerna är förstas präglade av de olika upphovs-kvinnornas personlighet men ändå mycket lika varandra. Författarna berättar — o-professionellt — om egendomliga, "övernaturliga" upplevelser de haft, om kunskaper de fått, då deras förnimmande gått utanför rummets och tidens gränser. Av egen erfarenhet vet jag att det finns "medier" som har ESP-förmåga, alltså kan förnimma utomsinnligt. Och förmodligen kan alla de sju minnes-författande kvinnorna detta. Men jag vet också att ESP-intrycken ofta stämmer endast delvis — och ibland inte alls. Ty att sia, det är svårt. Fenomen av dessa slag är betydelsefulla, filosofiskt sett, och den parapsykologiska vetenskapen bör gå in i närstudium av dem — ja, än mer än vad som hittills har skett.

Jag är inte alls negativt inställd till att "medier" ger ut skrifter. Men jag måste bekänna: jag är lästrött, när det gäller hela denna litteraturart. Böcker av detta slag, där de vetenskapliga frågeställningarna förbises, intresserar mig inte. De ökar inte vetandet. De ställer frågor men gör det inte på ett tillräckligt intelligent och underhållande sätt. För den som har "lite pretentioner" är de en tråkig läsning. Så reagerar åtminstone jag. Vad som behövs är noggranna, kritiska undersökningar i positiv anda för att skaffa fram verklig dokumentation för en stark hypotes som kan förklara den egenartade mediala utrustningen, den extraordinära process som det här är fråga om.

Slutligen, i alla fall, en del reklam från baksidestexterna: (Braconnier:) "I boken berättar hon personligt och levande, realistiskt och med glimten i ögat om fenomen av alla de slag hon upplevt under sitt liv 'med det okända' — 'spökhus', automatisk skrift, varsel, framtidssyner och möten med 'de döda.'" (Westerlund:) "...är en av vår tids märkligaste personligheter. Hon finner saknade människor, djur och ting. Hon tar bort smärta och sjukdom. Det har hon papper på. Hon ser igenom dig. Hon ser in i framtiden. Händelser från gångna tider upplever hon på nytt. Hennes sjätte sinne, telepatisinnet, är fenomenalt helt enkelt."

*

Vad tycker våra läsare om synska minnesböcker? Skriv gärna och berätta (före slutet av mars månad)! Vi kanske publicerar en del av omdömena.

SM

SM:

VI MÄNNISKOR

Det finns troende människor och sådana som är ateister. Det finns människor som är agnostiker, och det finns de som är irreligiösa. Man skulle kunna tro, kanske, att det är väldigt stora skillnader mellan dessa, att de i grunden har helt olika uppfattning om verkligheten. Men jag undrar om man, vid en närmare, ärlig granskning finner så stora skillnader mellan dem. Alla har egenskapen att vara människa gemensam, och de äger alla just den **begränsning** som hör till människo-
varat.

Om en kristen, en ateist och en agnostiker jämför sina åsikter och därvid är fullt ärliga, tror jag de skall finna att vad de anser sig kunna säga om verkligheten egentligen i de grundläggande spörsmålen inte innebär så stora motsättningar. Den troende vet att egentligen rör sig hela teologin, hela metafysiken om en stor ovisshet. Han vet någonstans inom sig att alla de föreställningar han hyllar egentligen rör det ovetbara. Man kan ofta få höra troende uttala sig på ett rent agnostiskt sätt: de kan säga att vad som finns bortom döden, vet vi inget om, vad Gud är känner ingen människa till. Ateisterna säger egentligen samma sak. Och även de vet att deras ställningstaganden rör det ovetbara. Agnostikerna säger spontant också detta. Samtidigt vet ateisterna och agnostikerna att livet är ett mysterium som kan ge upphov till känslor och tankar av mystik och religiositet. Om alltså dessa oliktankande, som ofta tycker sig känna stort främlingskap för varandra, ärligt granskar sin tro, sina föreställningar och jämför med varandra, skall de finna att det egentligen på botten inte är

så mycket som skiljer dem åt.

Det är väl också så att det inom var och en av oss finns en agnostiker, en skeptiker, en mystiker. En del människor är till sin natur övervägande troende, andra har ateismen starkast inom sig, åter andra har framför allt benägenhet för agnosticism. De som är troende, eller vill vara det, trycker på trosmöjligheten, medan agnostikerna vill framhäva insikten att alla metafysiska frågor blir observerade. Ateisterna samlar sig kring förnekelse-
delen av sin personlighet, eftersom det är just den som finner mest gensvar hos dem. Men i grunden finns hos dem alla en gemensam brist, som de kan erkänna om de uppriktigt stannar inför den: det är människans begränsning och den därav följande omöjligheten att verkligen tränga in till kärnan av företeelserna. Till vår natur är vi egentligen alla agnostiker. I grund och botten vet vi att våra föreställningar för eller mot religiösa och metafysiska idéer är osäkra.

Om vi accepterar den gemensamma litenheten och oförmågan som en utgångspunkt, kan vi i sympati för varandras arbete bygga upp våra olika föreställningar, våra övertygelser, vår visshet. Vi står alla på samma grund, mänsklig grund. Och jag tror att det är viktigt att observera och stanna inför vår gemenskap i människovarat. Alla kan känna sympati för varandra om de inser att de inom sig har åtminstone något av allt det andra — den troende har en skeptiker i sig, ateisten en mystiker osv.

Vi är alla släkt med varandra inte bara biologiskt utan även andligt.

SÖKAREN

Nr 2 1973 Årgång 10

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Postgirokonton: 70 60 47-8

Tel: 08/69 60 27

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Konsulter:

Roland Adlerberth

Nils-Olof Jacobson

Bo R Ståhl

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 32:—

Halvår 17:—

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postbox 128, 00 101 Helsingfors 10, postgiro 53 33 2. Helår kostar då 24 mk, halvår 13 mk.

Annonspriser (moms tillkommer):

Helsida 400:—, halvsida 250:—, småannonser 8:— per cm men minst 24:—. Copyright resp. förf.

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1973

INNEHÅLL:

Samtal om vipassana-meditation 1

Claus Oreskov:

Yoga 3

Bernhard Hegardt:

Anagarika Govinda om den väntade världsläraren Maitreya 6

Intervju med radioniker Eric Söderström 8

Vår värld — en rusvärld? 10

"Snusen" 14

Per Glanell:

Så talade Kristus 16

Birgit Lange:

Jonathan Havsmås 18

Bokrecensioner 22

SM:

Vi människor 24